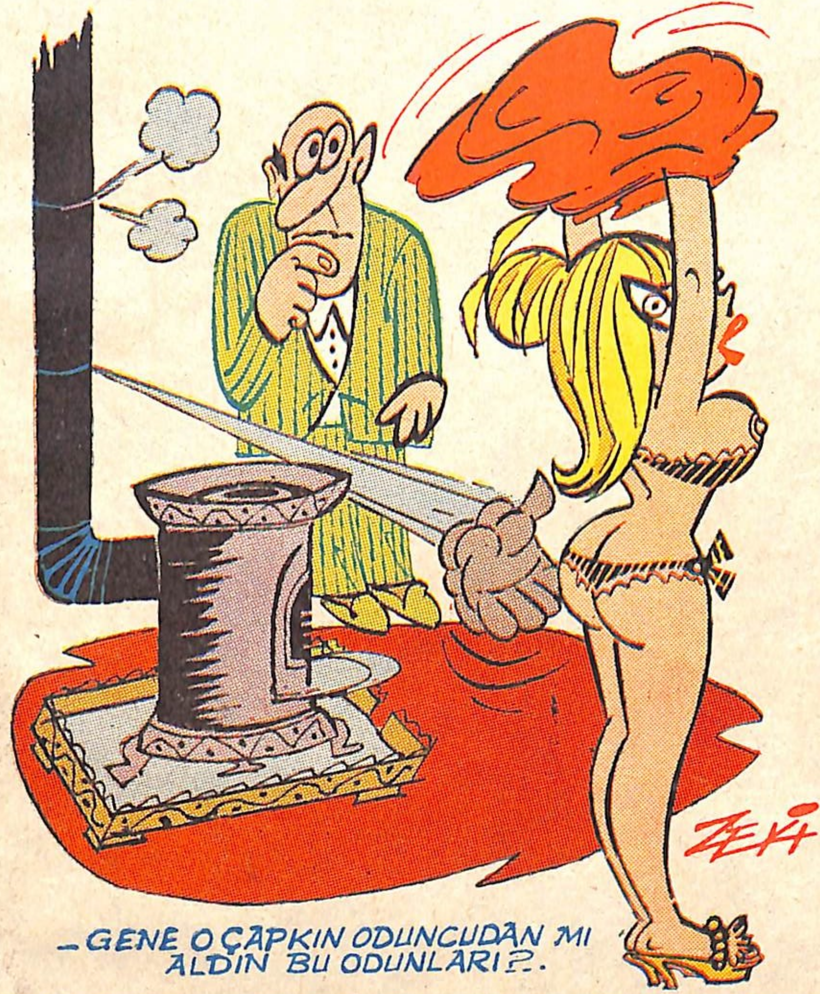
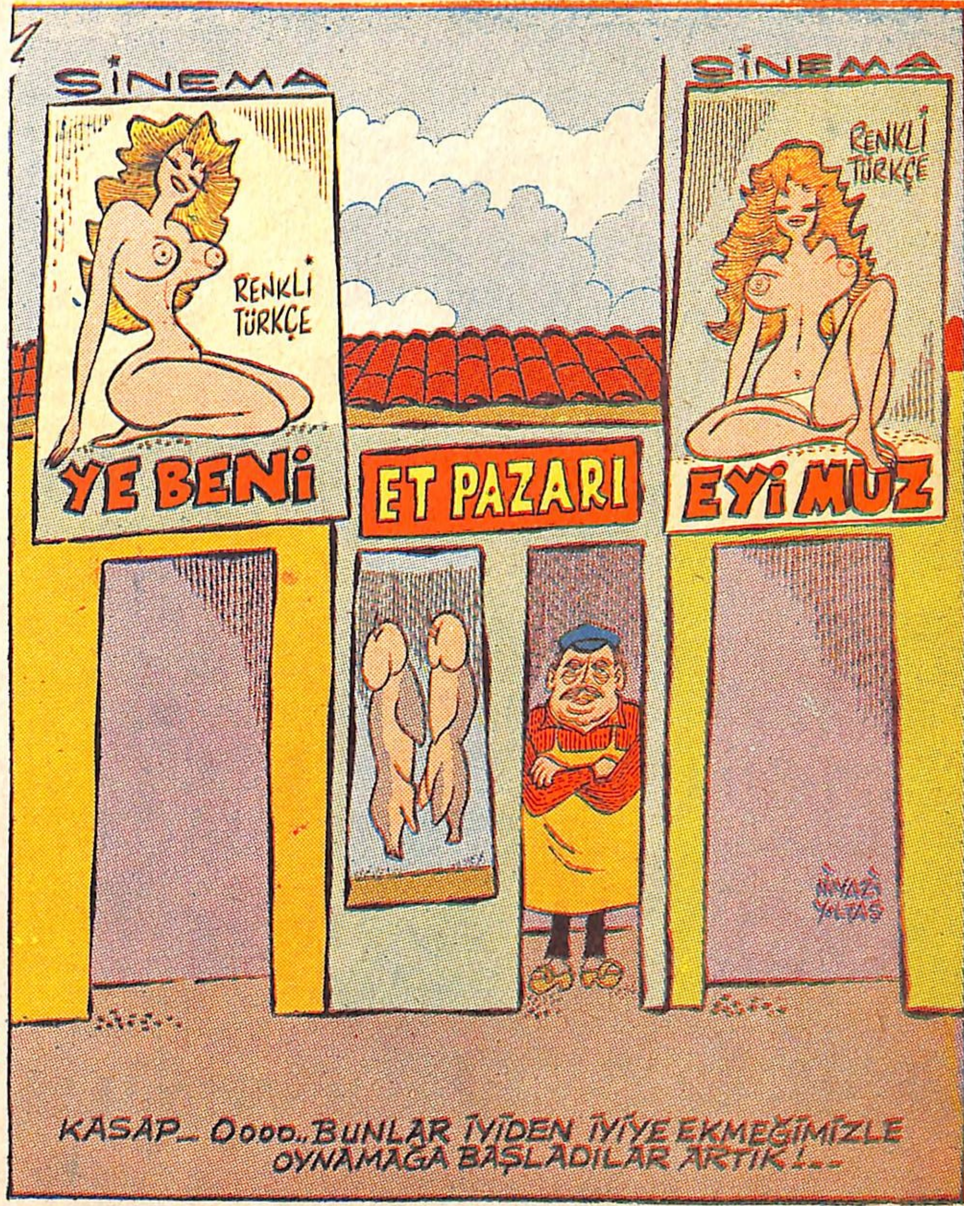
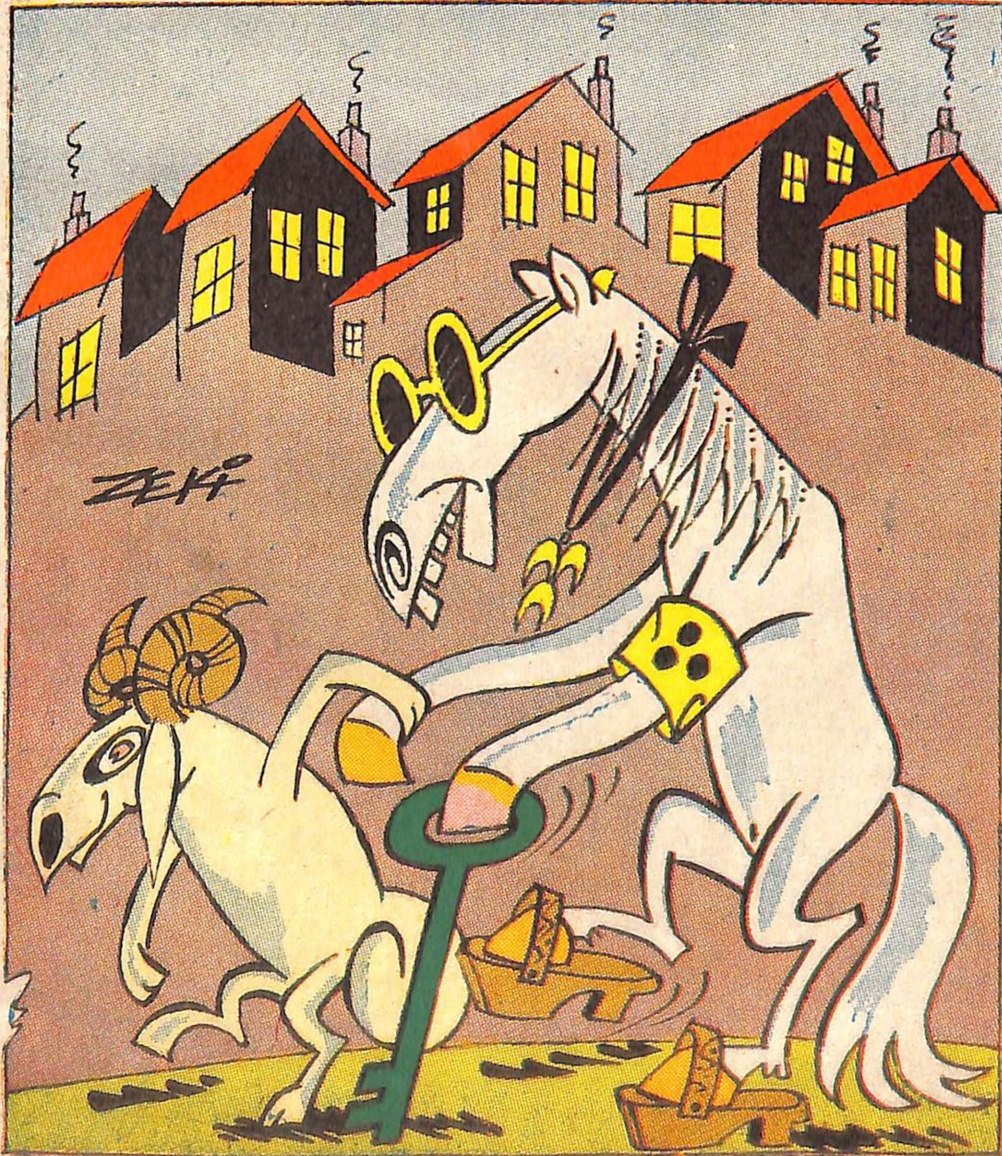
Akbaba

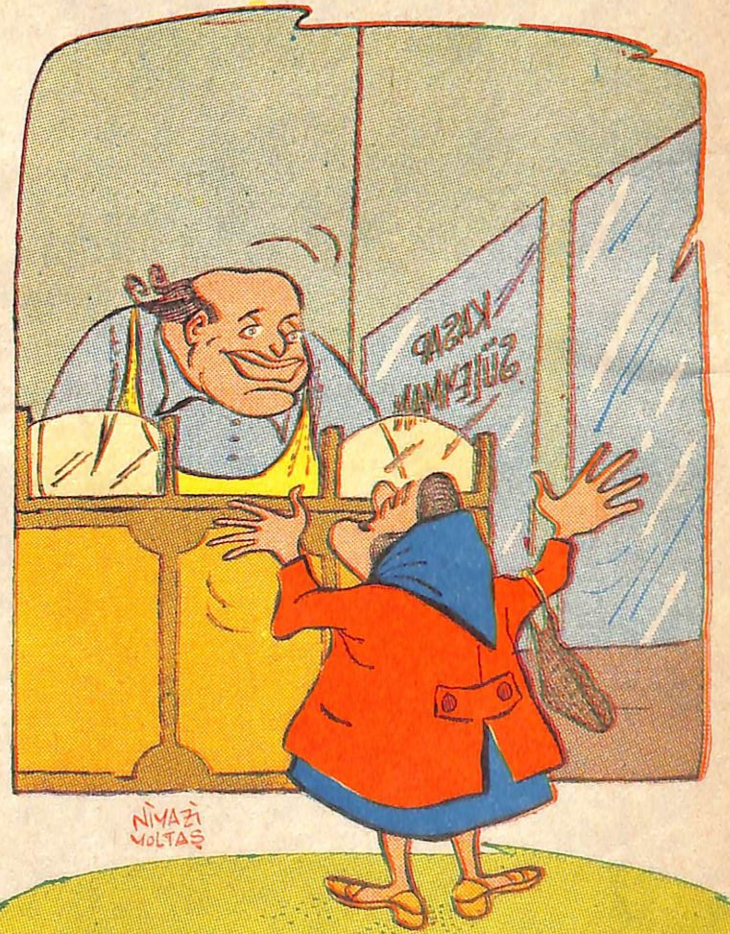

— GENE O ÇAPKIN ODUNCUDAN MI ALDIN BU ODUNLARI ?..

KASAP— Oooo.. BUNLAR İYİDEN İYİYE EKMEĞİMİZLE OYNAMAĞA BAŞLADILAR ARTIK !..

— AH EVLÂDIM, BANA 250 GRAM KIYMA YAP AMA, SAKIN MEMUR KIYMASI OLMASIN !..

Sizin için de bir Beymen var.

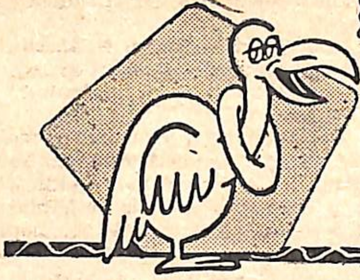
Her zevke, her ölçüye göre
bir Beymen vardır.
Beymen'de renkler ve çeşitler
saymakla bitmez.
Beymen'leri bir görün.
Dilediğinizi seçin.
Üstünüzde deneyin.
Ve gardrobunuzu
Beymen'le yenileyin.

"Seçkinlerin giyimi"

Yıl: 54 Cilt: 30 Sayı: 7 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 11 Şubat 1976 * Fiyatı 250 Krş.

Akbaba

ZURNA PEŞREVİ

HANGİ düzeyde olursa olsun, bir yöneticinin en bellibaşlı görevlerinden biri, kendi alanındaki sorunlara çözüm getirmektir. Sorunların çözümünde ise her zaman geçerli birtakım ilkeler vardır. Dilerseniz, biraz «bilineni bildirme» niteliği taşıyan kısa bir özetleme yapalım bu konuda.

İlkin sorun belirlenir. Durum, bu durumun aksayan yanları, «pürüz» oluşturan olaylar saptanır. Genel görüşler ve eğilimler gözden geçirilir.

Karar aşaması gelir sonra. Eldeki bilgiler uçuca eklenir. Olası çözüm yolları, bu yolların olası sonuçları irdelenir. Bunların arasından en iyi görüneni seçilir.

Gerekli destekler sağlandıktan ve hazırlıklar tamamlandıktan sonra, verilen karar uygulanır.

Sonuç beklenen gibi olmuşsa, ne iyi... Çözüm bekleyen öteki sorunlara eğilinir. Yok eğer getirilen çözüm yanlış bir karar gibi görünüyorsa, yol yakınken dönülür ve başka bir yol denenir.

Bu teori. Ülkemiz koşullarına göre bunun uygulamasını yapmak istiyorsanız, bazı gerekli değişiklikleri göz önünde tutmalısınız.

Şöyle ki...

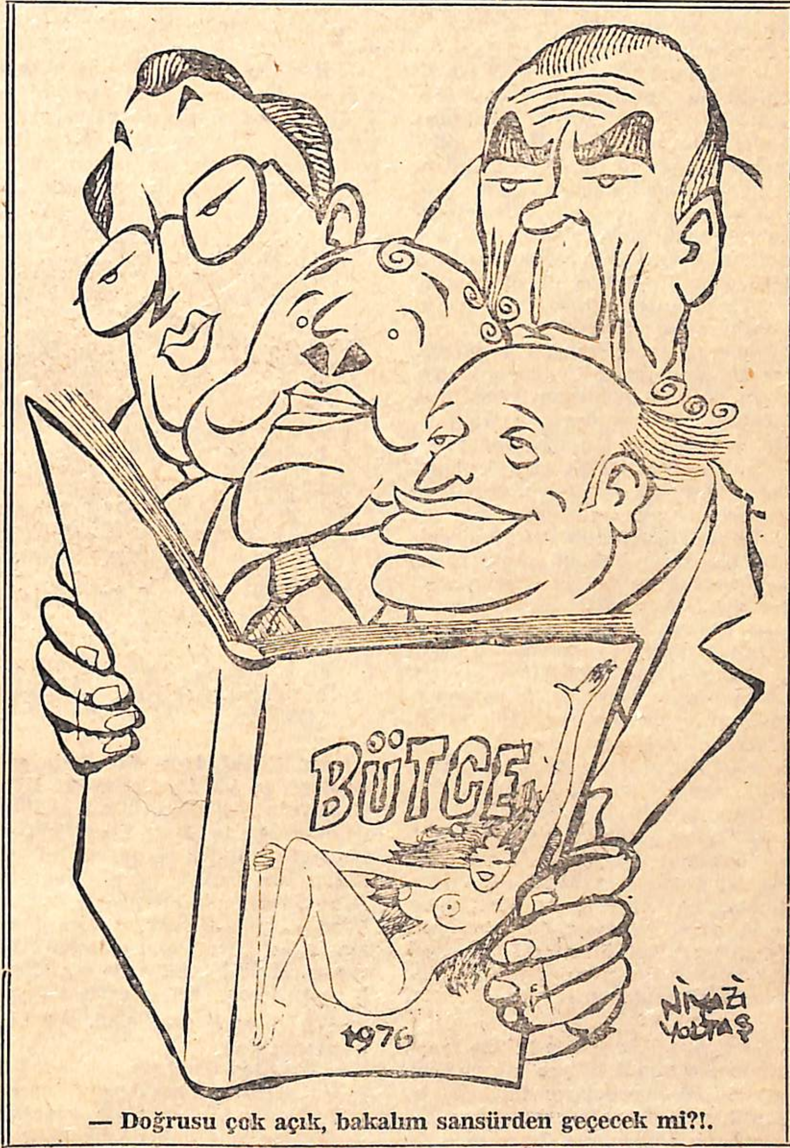
Önce, gerçekten bir sorun var mı, yoksa sorun dediğiniz şey sizin bir kuruntunuz mu? Böyle durumlarda genel kanı fazla önem taşımaz. Çoğunluğun sorun sandığı şey değil, güçlü azınlığı üzen şey sorundur. Dikkatli olmazsanız, başlıca «sorun» un kendiniz olduğunu anlayıverirsiniz.

Karar verirken de dikkatli olmalısınız. Büyükleriniz sizinle sorun konusunda anlaşsalar bile, çözüm konusunda anlaşmıyor olabilirler. Olası çözüm yollarından akla en uygununu seçmek istiyorsunuz, öyle mi? Burada sözkonusu olan akıl kimin aklı? Sizin kendi aklınız. Tatsızlık burada işte. Aklınız sizi bulunduğunuz yere getiren akıllarla aynı paraleldeyse, aslında başkasının aklıyla karar veriyorsunuz demektir. Eğer aynı paralelde değilse, hiç yok demektir; çünkü bindiğiniz dalı kesiyorsunuz. Tatsız dedik ya... Hangi yanından bakarsanız bakın, tatsız.

Diyelim ki, karar verildi her nasılsa. Ya bunun uygulaması? Karşılaşacağınız engeller?...

Bu engelleri de aştınız desek... Uygulamayı adaletli bir biçimde mi yapmalısınız, yoksa bazı haksızlıkları göze alarak mı? Kuşkusuz sizin de yakınlarınız, akrabalarınız vardır. Bu kimselerin acı çekmeleri doğru mu? Bu ikilem de birçok kararın uygulama aşamasına geçmesine engel olur. Zaten yürütme değil, dörtyüz metre engelli koşudur yaptığınız. Engellerin birine takılmazsanız öbüründe kösteklenirsiniz.

Hasırların altında derin çukurlar vardır. Hasırlar tümsek olmasın diye. Toprak reformunun acayip bir biçimde hasırların altında gerçekleştirildiğini sanırsınız.

— Doğrusu çok açık, bakalım sansürden geçecek mi?!.

«SÜNGER AVCISI»!

Canınızı dişinize taktınız, kararınızı uyguladınız desek... Ve de —olacak iş değil ya— herkes sonuçtan memnun desek... O zaman da, büyük bir olasılıkla parsayı başkaları toplayacaktır.

İşte, ücretsiz yönetici yetiştirme kursumuz bu kadar. Bir dakika, öyle aceleci olmayın. Kendinize bir koltukla bir masa aramaya başlamadan önce, şuna da kulak verin: İş başında bulunduğunuz sürece cebinizden bir tekliği eksik etmeyin hiç. Gerektiğinde yazı - tura atmak için.

Ülkemizde verilecek kararların başarı şansı yüzde elliden fazla değildir genellikle. Bu yüzden, klâsikleşmiş yönetim yöntemleri, yazı - tura atmakla aynı kapıya çıkar bizim buralarda. Aynı sonucu alacak olduktan sonra, günlerce kafa patlatmak yerine tekliği havaya fırlatmak daha yerinde değil mi?

Oldukça ciddiyiz söylediklerimizde. Ülkemize birçok alanlarda yarının neler getireceğini CİA bile bilmiyor. CİA şöyle dursun, Fatma Bacı'nın baklalarında bile yok bazı sorunların karşılıkları.

AKBABA

Muzaffer İzgü

Yasaklanan Kitaplar

MİLLÎ Eğitim Bakanı Ali Naili Erdem, birçok kitapların yanı sıra, «Gecekondu» ve «İlyas Efendi» yi de yasaklayınca, geçen gün akşam üzeri İlyas Efendi ve Gecekondu romanının kahramanı Selâhattin kapımı çaldılar.

— Buyur İlyas Efendi kardeşim, buyur Selâhattin kardeşim, dedim.

İkisi birden, koro gibi:

— Yasaklandık, dediler. Bundan böyle bizi Millî Eğitim Bakanı okullara sokmayacakmış.

— Üzülmeyin canım, hiç önemli değil, dedim. Ali Naili bugün var, yarın yok. Ama siz kitap olarak hep var olacaksınız.

İlyas Efendi:

— Yok korkum ondan değil, dedi. Biliyorsun bende altı çocuk var, nah böyle böyle, işim de biliyorsun devlet memurluğu, ben bu çocuklara her gün ot ve ekmek yedirdiğimden, sağolsun çocukların kafası koyun kafası gibi, onun için öğretmenler iki günde bir beni çağırırlar, veli İlyas Efendi gel, çocukların üzre konuşalım diye. Ben de giderim okula, öğretmenler benim çocuklarımın beyninin az çalıştığını, bunların beyinlerini çalıştırmam için önlemler almamın gerekli olduğunu söylerler. Ben de, alıyorum efendim, alacağım efendim, derim. Öğretmenler, çocuklarıma karşı bu çok yakın ilgimden ve de iyi bir veli olduğumdan ötürü not atarlarken hep beni gözlerinin önüne getirirler, bir not fazla verirler. Şimdi Ali Naili, benim okullara girmemi yasaklayınca, ben nasıl girer de çocuklarımın biraz not fazla almalarını sağlarım?

— Canım İlyas'cığım, üzüntüne bak, adam dedik ya bugün var yarın yok diye. Hem niçin üzülüyorsun, nasıl olsa senin çocuklarının yüksek okula gitmelerine olanak yok ki. Üniversite giriş sınav sonuçlarını izlemişsindir, nerede besililer varsa, onlar kazanmışlar.

İlyas Efendi:

— Canım çocuklarımı yüksek okulda okutmak isteyen de kim? dedi. Benim çocukların tümü daha ilkokulda. İlkokul zorunlu olmasa hemen alacağım, ama zorunlu, yasa buyruğu. Yirmi ikisindeki oğlan, artık beyaz yaka takıp, siyah önlükle okula gitmekten utanıyor.

— Kaçta o?

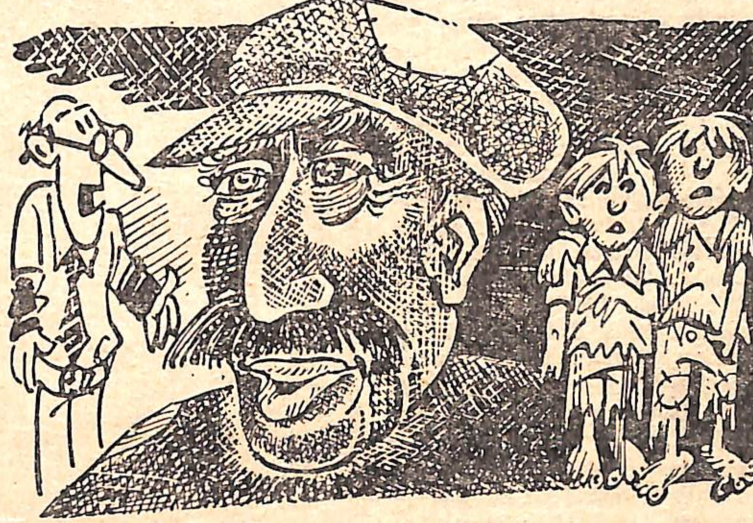
— Çok şükür bu yıl beşe geçti amcası... Şimdi biliyor musun, ben de aslında çocukların ilkokulu bitirdiklerini istemiyorum. Birer Sümerbank ayakkabısı, birer de kara önlük idare edip gidiyoruz. Ama burayı bitirir de başka okula gitmek isterlerse, elbise isteyecekler, palto isteyecekler. Arada bir beşinci sınıftaki oğlan, «Baba ben büyüdüm artık, şöyle bir takım elbise yaptırsan, kızlara karşı ayıp oluyor» diyor, hemen, «Daha ilkokuldasın çocuğum, ne yapacaksın takım elbiseyi» diyorum. Şimdi beni Ali Naili okula sokmayınca...

— Dedim ya üzülme canım diye...

— Üzülme demesi kolay âbi ama, sen işi yanlış tutmuşsun.

— Anlamadım, nasıl yanlış tutmuşum?

— Beni yazarken işi yanlış tutmuşsun. Sen şimdi beni yazıyordun değil mi, ben neyim, nüfus yazmanı İlyas Efendi, yazacaktın, İlyas Efendi yaşamından çok memnundur, İlyas Efendi dünyanın en mutlu in-

sanıdır. Çünkü İlyas Efendinin evine her gün bir kilo et girer, İlyas Efendi'nin çocukları yüksek okullarda okumaktadır. İlyas Efendi'nin, ev kirasını verdikten sonra cebinde sekizbin lira parası kalır... Yoo yoo İlyas Efendi'nin apartmanı vardır. İlyas Efendi dairelerini kiraya verir. İlyas Efendi'nin otomobili de vardır. İlyas Efendi ayda bir sinekli şarap içmez, her gün viski içer...

— İyi ama İlyas Efendi, sen kaçta dondun?

— Dokuzda dondum...

— Kodamanlardan dayın falan var mı? Mobilya ihracı falan yapabilir misin, kısacası milliyetçi misin?

— Ne arar bizde kodaman dayı?

— O zaman biz senin yaşantını nasıl olduğundan başka gösterebilir dik?

— Şey, milleti ve ülkesiyle bölünmezliği...

— Kimin?

— Şey yâni bizim... İlyas Efendi böyle olunca, nüfus yazmanları milleti ve ülkesiyle bölünüyorlar da...

— Kaça bölünüyorsunuz İlyas Efendi?

— Ah sorma, kırk parçaya bölünüyoruz da yine iki yakamız bir araya gelmiyor.

— Palton kaç yıllık?

— Sen yazdığındaki palto âbi.

— Donunda yama var mı?

İlyas Efendi, Selâhattin'in yanında utandı ve kulağıma eğilerek bir şeyler söyledi.

Bu suskunluktan yararlanan Selâhattin:

— Beni de okullarda yasakladılar, dedi.

— Biliyorum, dedim.

— Biliyorsun âbi, ben okula girmezsem mahvoldum!

— Senin de mi çocuk?...

— Yok âbi, nerde görülmüş gecekondu çocuğunun okuduğu? Biri hamal oldu, hamal olunca evlendi. Öteki, işçi... İşçi olunca o da evlendi.

— İyi ya çocukları okutma derdin yok, ne yapacaksın okulu?

— Âbi okul benim geçim kaynağım.

— Nasıl?

— Nohut çekirdek âbi, biliyorsun ben okulun birinin (1) duvarında nohut çekirdek satarım. Şimdi Ali Naili yasaklayınca, bizim ekmek kapısı...

— Başka iş yaparsın Selâhattin?

— Yapamam, yaşlandım artık...

— Sigortan var mı Selâhattin?

— O ne ki?

— Ha bildim, bir zamanlar senin gibiler için Demirel özel teşebbüs demişti. Camekânın var, içinde leblebi külâhların var, bir de bardağın var, leblebiyi ölçmek için... Başka bir şeyin var mı Selâhattin?

— Var... Nah şuramda hastalık...

— Hastaneye gittin mi hiç?

— Yoo, sen o romanı yazdığından beri hiç değişen birşey olmadı ki, ne zaman hastaneye gitsem kapıdan kovuyorlar.

— O günden bugüne dek yaşamında hiçbir değişiklik oldu mu Selâhattin?

— Anlamadım?

— Yâni insanca yaşayabildin mi?

— Yok canım ne arar!

— Et yiyebiliyor musun?

— Güldürme insanı.

— Ben seni yıllar önce yazdım Selâhattin, ama görüyorum ki yazdığım yılların Selâhattin'inden de daha kötü koşullardasın şimdi. Varsın, yasaklasınlar...

Selâhattin durdu, havaya baktı, İlyas Efendi'ye baktı:

— İyi ama, bizi yasaklayacaklarına, bizim yaşantımızı değiştirseler ya, dedi...

— İşlerine gelmez... Yasaklama daha kolay Selâhattin.

Selâhattin, yine durdu, yine havaya baktı, sonra:

— Kılığım, yaşantım yazdığın Selâhattin, ama ben çok değiştim, haberin olsun, dedi...

— Sevindim, dedim...

— Onlar sokmasa da ben okula gireceğim, dedi.

— Ya sen İlyas Efendi? diye sordum.

— Ben de gireceğim, dedi. Direteceğim... Çünkü orada çocuklarım var, onlar benim çocuklarım, İlyas Efendilerin, Selâhattin'lerin çocukları...

Adımlarını sert bastılar merdivenlere ve gittiler.

Muzaffer İZGÜ

---

(1) Selâhattin gerçekten bir ilimizin okulunun birinin duvarında nohut çekirdek satar çocuklara. Yaşamını yakından izlemişimdir onun, çünkü eniştemdir. Hep nurlu ufuk bekler durur, ama beklediği nurlu ufuk bir türlü gelmez. Son zamanlarda Selâhattin kendine bir de avuntu bulmuştur, hani şu Pollyanna gibi. Hani Pollyanna'nın bir «İyimserlik oyunu» vardır ya bizim Selâhattin eniştenin de «Kârım Ne?» oyunu vardır. Örneğin yüz kuruşluk mercimek alır, içine küçük paket margarin yağının yarısını koyar, bolca su, mercimek çorbası yapar. Su bolca olunca, elbette beş altı porsiyon çorba çıkar. Ondan sonra bizim Selâhattin enişte, başlar konuşmaya:

«Kârım ne?»

«Nasıl kârın enişte?»

«Şimdi ben bu çorbayı lokantada yeseydim, kaç lira verirdim?»

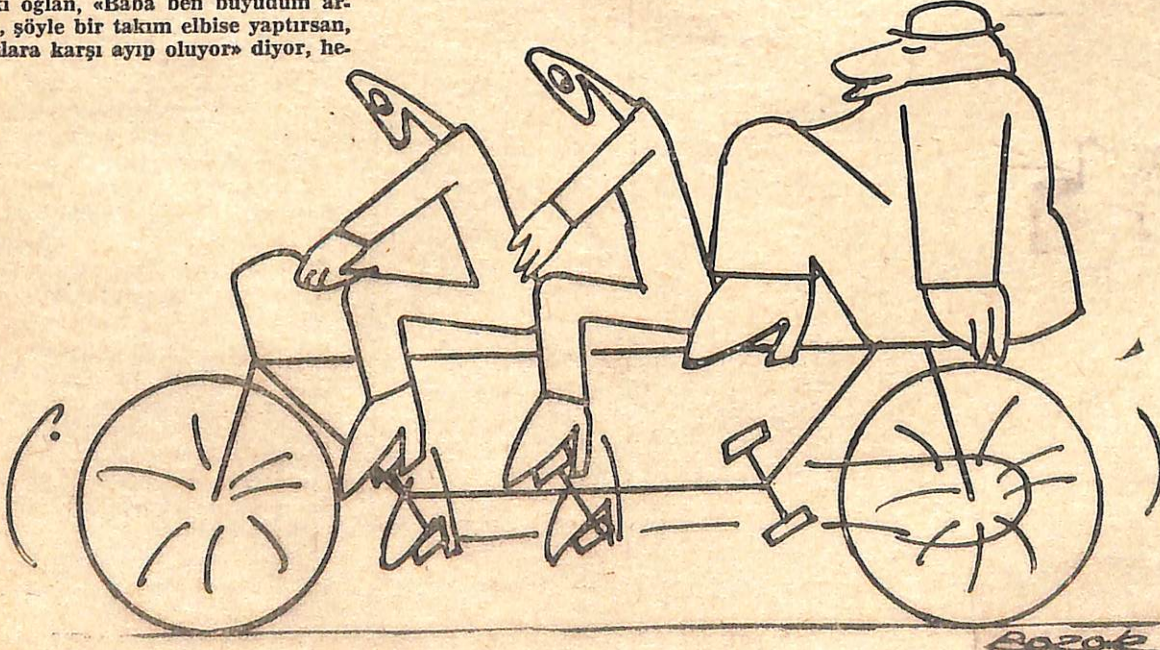
«Şimdi altı porsiyon çorbayı, bakayım, porsiyonu üç liradan onsekiz lira verirdin.»

Güler Selâhattin eniştem, mutlu:

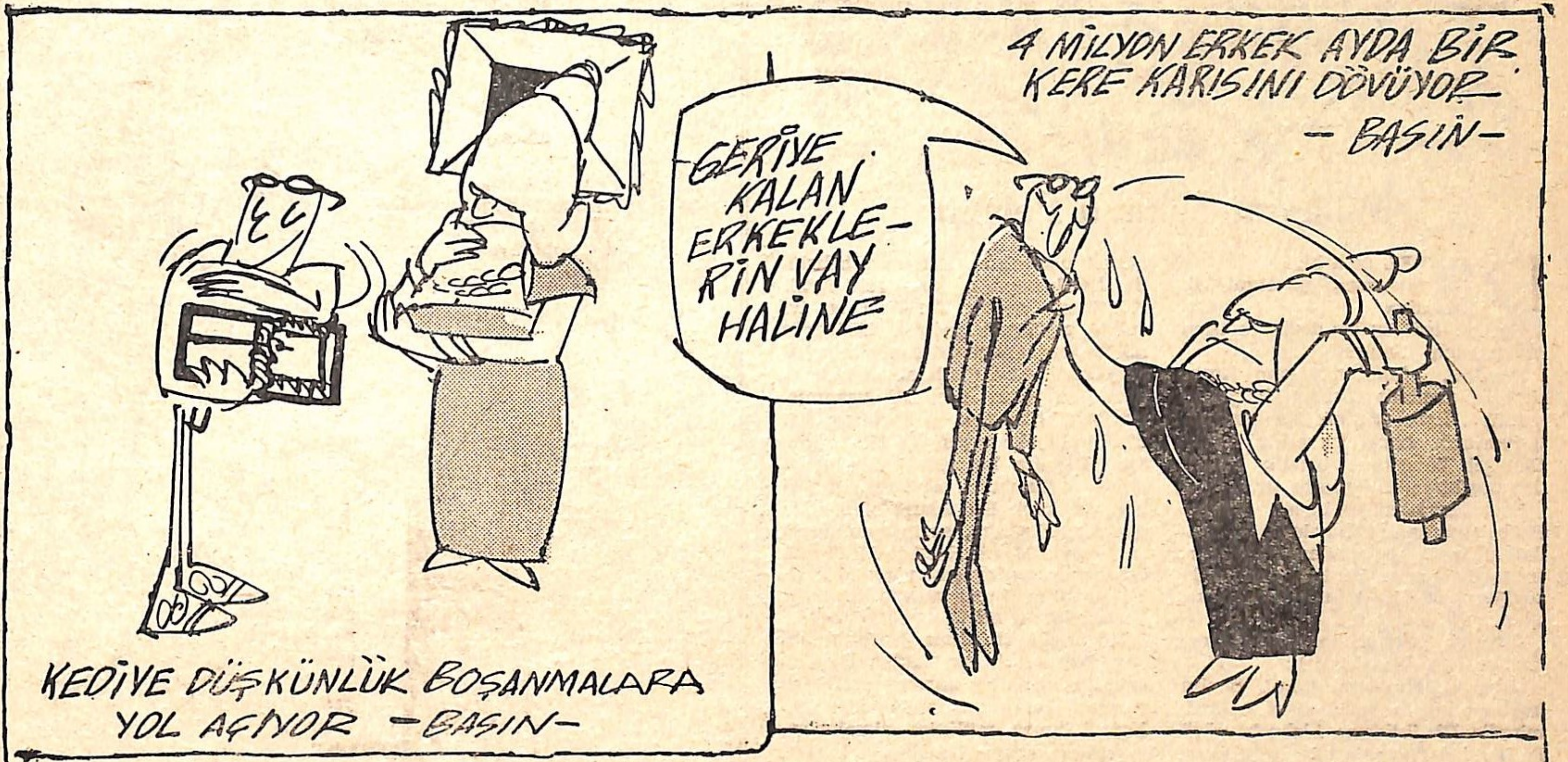
«Yaa, işte benim bu işte kârım onbeş lira.»

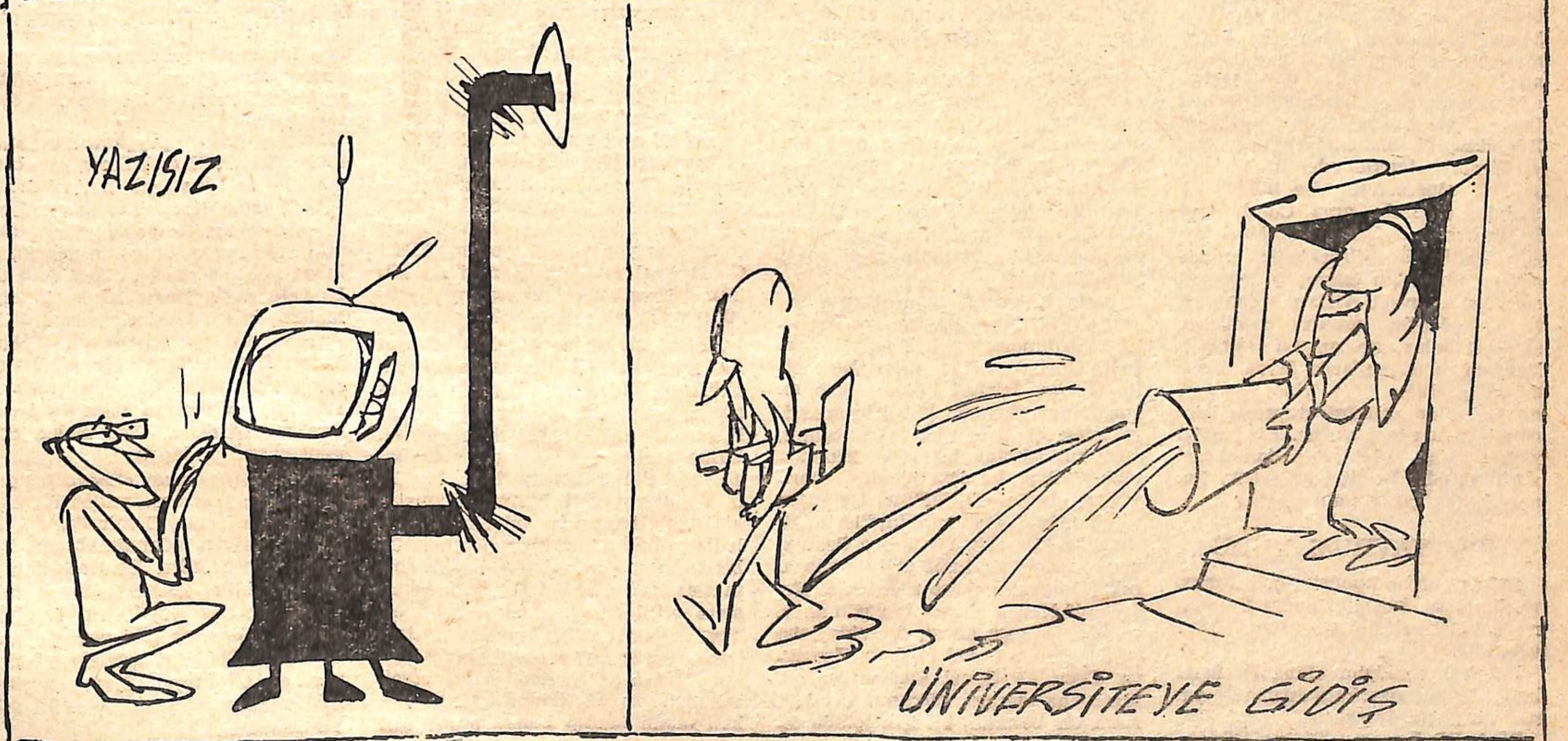
Vazgeçirdim onu bu «Kârım Ne?» iyimserliğinden. O zaman geç Hilton Otelinin önünden, «Bu gece burada yatsaydım, üçyüz lira verecektim. Gecekondumda yattım, eee bu işten benim kârım ne?» Olmaz enişte olmaz, senin bu işte hiçbir kârın yok. Hep zararın var senin, ama, hep hep zararın.

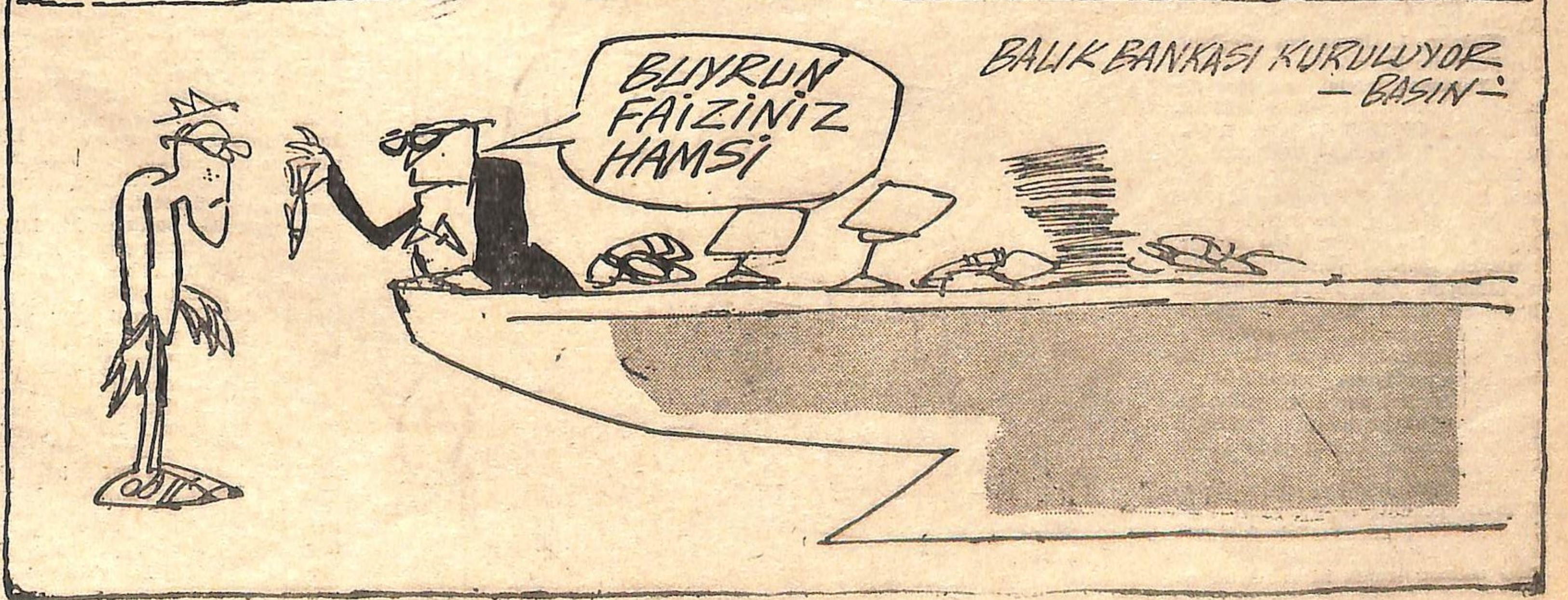
M. İ.

— Gelir vergisinin üçte ikisini memur ve işçiler veriyor. —

KEDİYE DÜŞKÜNLÜK BOŞANMALARA YOL AÇIYOR —BASIN—
4 MİLYON ERKEK AYDA BİR KERE KARISINI DÖVÜYOR —BASIN—
GERİYE KALAN ERKEKLERİN VAY HALİNE

YAZISIZ
ÜNİVERSİTEYE GİDİŞ

BALIK BANKASI KURULUYOR —BASIN—
BUYRUN FAİZİNİZ HAMSİ

Mülâyim Sülman Pelvan

DEMİREL dedi ki: **«Biliyorsunuz, gayet mülâyimimdir.»**

Nerede dedi, neden dedi, ses alma aracını açıp dinleyelim.

Demirel, Cumhurbaşkanı Korutürk ile «mutad» görüşmesini yapıp çıkmıştı. Basın kuşları soğukta bekleşiyorlardı, haber haberdir, hele Demirel konuşursa üstelik haberden öte biraz da «mizah» tır.

Basın kuşlarından birisi, «Sayın Başbakan» dedi. «Muhalefet ile iktidar arasında son günlerde sert tartışmalar oluyor. Herkes her yerde söylüyor, liderler bunun dozunu aştılar...»

Demirel, gazetecinin sözü bitmeden patladı, biraz sinirli:

«Ben başlatmadım. Ben... Benim huyumu biliyorsunuz, gayet mülâyimimdir. Biz iktidarız, bizim hoşgörü ile hareket etmemiz tabiidir. Bizden beklenen de odur ama, biz her gün hakarete maruzuz, her gün küfre maruzuz ve bunu esefle karşıladığımı birçok kere ifade ettim. Hükûmet, Cumhuriyet hükûmetidir, ben Cumhuriyet hükûmetinin meşruuu Başvekiliyim, binaenaleyh beğenmeyebilirsiniz, tenkid edebilirsiniz, şu şöööyle olmamalıdır, bu bööőle olmalıdır dersiniz, ama Cumhuriyet hükûmetinin mânevî kişiliğine her gün tahkir yöneltilmektedir, bunlar siyaset olmaktan çıkmıştır. Siyaseti aşan kaba kuvveti sözle meydana getiren şeylerdir, umarım memleket sükûnet bulur, umarım bu çeşit yollara sapanlar bunlarda fayda olmadığını görürler ve yine umarım memleket sorumluluk duygusu içinde bir dengeye kavuşur. Biz bu işi yürüteceğiz, Türkiye'de demokrasi yürüyecektir. Bu iş yürüyecek, bunun başka çıkar yolu yoktur.»

YÜRÜ YAVRUM YÜRÜ...

Demirel daha konuştu, çok konuştu, konuştu, bugün bugün Cumhuriyet hükûmetinin «meşruuu» Başvekilidir.

Demirel, mülâyim olduğunu açıkladı... Bunun üzerinde durmakta yarar var... Ne demek mülâyim?

Türk Dil Kurumu Türkçe Sözlük; sayfa: 543.

«Mülâyim. 1. Uygun hoş görülebilir: Mülâyim bir teklif.

2. Yumuşak huylu: Mülâyim bir adam. Mülâyim çıkmak, pekliği olmamak. Mülâyimlik 1. İsim, 1. Yumuşaklık. 2. Yumuşak huyluluk.»

Demirel'in «Başvekilliği» nde yüzden fazla genç öldürüldü sağ'dan sol'dan, orta'dan. Katilleri bile bulunamadı! Ne zaman oldu bunlar, mülâyim Demirel yönetiminde. Yâni, Mülâyim = Yumuşak huylu: Mülâyim bir adam... Demirel iktidarında. İyi ki yumuşak huylu bir adammış, mülâyim bir adam yâni... Ya bir de sert olaymış, mazallah!...

Evet, Demirel gerçekten mülâyimdir, yumuşak huyludur. Yumuşak huylu olmasına karşın oldu bütün bunlar...

Mülâyimlik, sindirim sistemiyle de ilgilidir, peklikle neyim falan. Peklik sinirlilik yaparmış, öyle dedi sorduğum doktorlar... Demirel sinirlendiği zaman demek ki mülâyim olmadığı güne rastlıyor bu. Ne var ki çeşitli sindirim ilâçları pahalı ucuz, etkili etkisiz bol miktarda mevcuttur ülkemizde. Zamanın behrinde, Celâl Bayar'a, koca reis Refik Koraltan'a neyim Tariş'ten en iyi rafine zeytinyağı gelirdi, 1957'lerde mi ne, bir teneke de yanlışlıkla bana verildi! Zeytinyağı alıyordum, elime yazı parası geçmişti, usanmıştım bakkaldan şişe doldurtmaya, gidip bir teneke zeytinyağı alayım dedim. Hayatta bir teneke zeytinyağı alma mutluluğuna ermiştim. Ertesi gün çat kapı. Bir adam, elinde bir teneke: «Efendim, sayın Cumhurresi ile sayın Meclis Reisi Refik Koraltan beyin zeytinyağını yanlışlıkla size vermişiz, bunu alın o tenekeyi verin» demez mi?!.

Meğer Bayar olsun, Koraltan olsun, her sabah bu yağdan bir fincan içerlermiş aç karnına, mülâyim tutarmış insanı... Sonra olanlar malûm, bunca mülâyim olmalarına, zeytinyağı neyim içmelerine karşın, bu halis muhlis zeytinyağın bile onları mülâyim yapamadığına ulusça tanık olmuştuk.

Demirel'in mülâyemetliğini bir yana bırakalım, meşru Başvekil mülâyim Sülman pelvan'a bu soruyu yönelten arkadaş, aslında meşru hükûmetin Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı MHP Genel Başkanı Alpaslan Türkeş'in sözlerini kasdetmişti. Demirel kurnazdır, alıverdi üstüne, ben mülâyimimdir dedi çıktı işin içinden!...

Şimdi Ankara'da son durum şu, gerek CGP Genel Başkanı ve Başbakan Yardımcısı sayın Feyzioğlu, gerekse Başbakan Yardımcısı Necmettin hazret, İçişleri Bakanı hem Oğuz, hem asil, hem de Türk, anarşiye karşı çıkar gibiler. Yok canım, anarşinin tümüne üstelik!... Yine üstelik CHP'yi bu işin içinden sıyırıyorlar, bir de eski DP'lilerden bağrı yanık Sebati Ataman, şimdilerin AP senatörü. Üstelik, bin kere üstelik, komandoları da hafif yollu suçlayarak... Buyrun cenaze namazına. Neden mi? Neden olacak, her gün anarşistlerin babası anası, destekleyicisi CHP ve onun Genel Başkanı Ecevit'tir diyen AP Genel Başkanı ve çömezlerine rağmen, hükûmet ortaklarının bir bölümü, bu işin içinde dışında CHP yoktur, demeye başladılar!...

PERUK!

Bay İçişleri Bakanı, hükûmetin içinde anarşistleri koruyan yoktur demez mi aynı zamanda!... Yâni şimdi buradan bay İçişleri Bakanı sayın Oğuzhan Asiltürk biraderimize sual eyliyorum: Aziz kardeşim Oğuzhan bey, bu da olur mu? Yâni şunu demek istiyor ve soruyorum, MHP Genel Başkanını, bu partiyi siz hükûmet üyesi ve ortağı saymıyor musunuz? Olacak iş mi bu?

Neyse, bir de ne görelim bu aralık? MSP'li dini bütün kardeşlerimiz ahlâktan, faziletten, nurdan neyim söz edip car car öterler idi, fazileti, nurani, ahlâklı MSP'li gençler ellerine neden silâh almaz? Çünkü ahlâklıdırlar, faziletlidirler... Ne demiş atalarımız? Efendim, demişler ki, büyük lokma ye, büyük söz söyleme... MSP'li ve İmam-Hatip'li iki biraderimiz Gaziantep'te banka soymazlar mı? Evet, evet... Dünyanın sonu geldi dostlar... Bre şaşkınlar, ulan kanuni çalma varken adam banka soyar mı? Kanuni çalma derken, kanun çalma demiyorum elbette, diyorum ki kanuni çalma varken adam kalkıp banka soyar mı? Hiç mi gazete okumuyorsunuz bre şaban oğlu şabanlar, muhalefetin sözlerini, önergelerini hiç mi duymadınız?

Allahın izni, peygamberin kavli muhterem milletvekillerimizin himmeti ile 1976 malî yılı bütçesi Bütçe Plân Karma Komisyonunda bağlandı ve Cumhuriyet Senatosuna sevkedildi. Ne var ki, bütçenin uçkuru sıkı mı yoksa gevşek mi bağlandı daha belli değil, ilerde tanık olacağız. Malûm, bütçe fareleri çoktur da...

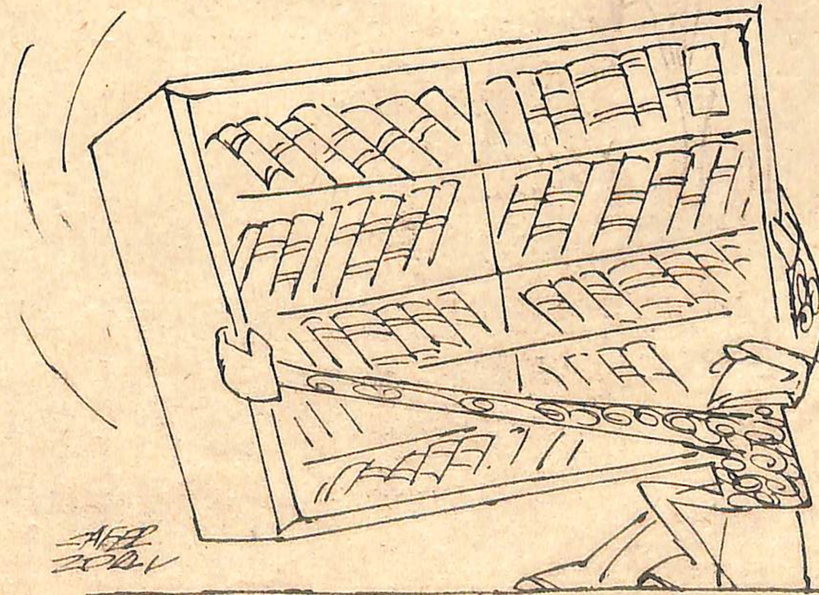
Haaa, aklıma düşüverdi, yeğen Yahya Demirel için CHP Meclis soruşturması istemişti... Demirel'e sorulunca, **«Pilâvdan dönenin kaşığı kırılsın»** demişti... İyi, neden dönmeli pilâvdan, doğru.

Afedersiniz, sayın «Başvekil» böyle göbekten atınca, millet de sanırım «Pıravo lan Demirel'e, eyi lâf etti, bubayiğit adamdır bizim Sülman» demişlerdir. Demirel bunları pek iyi bilir, halkın nabzını, tabiî kendi çıkarları yönünden. Tabiî biz şahsen, öğünmek gibi olmasın ama, «yememiştik» bu «göbekten atma» meydan okumayı... Evet, öğünmek gibi olmasın ama, deneyimiz boldur bu konuda...

Bakın, Demirel'in **«Pilâvdan dönenin kaşığı kırılsın»** göbekten atmasından sonra neler oldu.

Araştırma önergesi okundu. Komisyon seçimi için TBMM toplandı. Yahu kardeşim, bak toplandı diyorsun, Demirel daha ne yapsın? Diyeniniz vardır bilirim, ama sözüm tükenmedi ki! Evet TBMM toplandı, komisyon seçilecekti, komisyon toptancı hal'inden seçilmez ki, TBMM den seçilir oranlara göre... Evet Demirel ne yaptı, tüm yandaşlarını punduna getirip çekti TBMM'den, sadece eski DP'li yeni AP'li Sebati Ataman kaldı koca salonda, yâni kaşık kırıldı, AP'liler Yahya'yı kurtarmak için resmen kaçtılar TBMM den!... Ama korkunun ecele yararı var mıdır, yoktur... Bütçe, Cumhuriyet Senatosuna sevkedildi, bütçe görüşülürken araya başka işler alınmaz, bu kadar... Yahya'nın 20 milyonluk vergi iadesi konusu er geç gelecektir kürsüye, gelecektir ya «Pilâvdan dönenin kırılan kaşığı ne olacaktır?»

Sanırım «Kaçan kırık kaşık» olarak Demirel'lere yadigâr kalacaktır, olacak öteki şeylerin yanı sıra...

Yazısız

PAZARTESİ :

Uzay çalışmaları

Pahalılığın insaf ölçülerini aştığı halde yaşamı sürdürdüğümüzü görenler, başladılar halkın yiyip içtiklerini araştırmaya. Bu duruma göre ayda 9 milyon şişe içki ile 383 bin kilometre uzunluğunda sigara tüketiyormuşuk.

Dokuz milyon şişenin neye eşit olduğu bilinmiyor ama, içilen sigaranın uzunluğu dünya ile ay arasındaki uzaklığa eşitmiş!

Demek pahalılıkla parasızlık da pes ettiremedi bizi. Ulusça birlik olup, uzay çalışmalarına adamışık kendimizi. Kepenklerin açılmasıyla ayakçı meyhanelerine dalıyoruz, boş mideye iki tek atıp sigarayı da tüttürdük mü, dünya ile ay arasını bir kaç dakikada alıyoruz!

SALI :

Gücün neye yeterse

Hemen her gazetede aynı haber: «TRT'nin dili değiştiriliyor.»

Eee, bir şeyler yapılması bekleniyordu zaten.

Genel Müdürü değiştirildi, belli kesimin adı geçen kurumdan şikâyetleri bitmedi.

Daire müdürleri değişti, yetmedi.

Program yapımcıları değişti, programlar değişti, sunucular değişti.

Kazanamayınca halkın kalbindeki eski saygın yeri... Ele alındı dili!

ÇARŞAMBA :

Ne denir?

Kış Olimpiyatları'nın yapılabilmesi için Avusturya, Finlândiya'dan kar yardımı istemiş!

Ey kudretine inandığımız yüce Tanrı! Bağışlayıcısın. Cömertsin. Fakat altındaki şu dünyanın haline bir bak. Innsbruck'ta toplanan dünya kayakçıları kar duasına çıkmış. bizim Doğu halkı yoğun kar nedeniyle canından bıkmış! Hani diyeceğiz bir kaç günlüğüne olsun karı, darda kalan Avusturya'ya versen, oradaki zenginlik ve huzuru bu tarafa göndersen de onlar komşu ülkelere muhtaç olmaktan, bizimkiler yolların açılmasını bekleyip durmaktan kurtulsalar n'olur sanki?

PERŞEMBE :

Öyle ya canım

«Atatürk'ün söylediklerinin hepsi Tanrı buyruğu değildir» diyen Şaban Karataş, devrimler konusundaki görüşlerini de şöyle açıklamış:

«Kıyafet devrimi diyorlar, ne olacak bu devrimden? Köylüye ha şapka giy demişsin ha fes... O gün fesi giymiyordu, bugün şapkayı... Harf devrimi, okuma-yazma bilmeyen bir kişi için ne fark eder? Ha sağdan sola yazılmış, ha soldan sağa...»

ALAYLI, KALAYLI VE TARİHÎ OLAYLI; FIKRALI MANİLİ YEMEK TARİFLİ HAFTALIK AKBABA TAKVİMİ

HAFTANIN.. ..MANİLERİ

VEDAT SAYGEL

Yiyecek aşın olsa
Çilesiz başın olsa
Böyle somurtur
muydun
Dostun yoldaşın
olsa?

* * *

Derin hesaba daldı
Gene titreme aldı
Sık dişini birader
Cemrelere ne kaldı?

* * *

Bunun ilerisi yaz
Geçecektir bu ayaz
Köfteyi ne özlersin
Yetişmiyor mu
piyaz?

Suyu kaynakta ara
Dertlenme kara
kara
Hele seçim
yaklaşsın
Bollaşacaktır para.

* * *

Avcı tetik durmalı
Tek atışta vurmalı
Senin benim gibiler
Yalnız hayâl
kurmalı.

* * *

Geçmişini özleme
Geleceği gözleme
Rahat etmek
istersen
Düşünceni sözleme.

— Hemen sinirlenme kocacığım, bana bütçedeki açığın nasıl kapatılacağını anlatıyordu!..

Haklılar. Tıpkı diğer sorunlarımızda olduğu gibi... Örneğin TRT'nin başına ha Yalçıntaş atanmış, ha Karataş... Ne fark eder? İkisi de gazeteciliğin ve yayımcılığın yabancısı olduktan sonra!

CUMA :

Paranın yüzü sıcaktır

Ecevit, İstanbul Belediye Başkanı İsvan'a «sabır» tavsiye ederken, İstanbul'un itfaiye hizmetleri için 20 milyon lira ayrılması AP'lilerin oyları ile Meclis'te kabul edilmemiş.

Haklı adamlar. Zira İstanbul yanmış yanacağı kadar!

İstenen 20 milyona gelince: Bu para ıvır zıvıra harcanmayıp elde kalırsa eğer, 1977'ye en azından 20 kişi daha milyoner girer. Amacımız herkesi zengin etmek değil mi?

CUMARTTESİ :

İnsanın ağlayası geliyor

İngiltere'de zengin bir işadamı, kaçırılmayan kızı için 380 bin lira bırakmalık ödemiş.

Nerde İngiliz'deki zenginlik ve dürüstlük anlayışı, nerde bizdeki?...

Adam kolay kazandığı için vergisini istenmeden ödüyor. Güpegündüz insan kaçırmalara alıştığı için kızını hazırlamış bekliyor. Ee, ömür boyu bekleyecek değilsin ya... Bir gün beklersin, beş gün beklersin, sabrın tükenince kızın için gözden çıkardığın parayı ilk karşılaştığına ödersin.

Ya bizde?... diyeceğiz ama kazanmak kolay olmadığından çoğu işadamımız vergi ödemiyor ki, bırakmalık ödesin!

PAZAR :

İki göz iki çeşme

Enerji Bakanı Kılıç, «Bu yıl elli baraj yapılacak» diyor.

«Peki suyu?...» diye sormayın sakın.

Halkın gözlerine bakın!

Duaya kaldık

Dün:

«Hiçbir şeye zam yok.»

Ardından kontroldan çıkmış bir zam furyası!

Bugün:

«Temel maddelere zam yok.»

Ardından etten elektriğe yıldırım zammı!

Yarın:

İster misiniz «Yalnızca memur maaşlarına zam yok» desinler, ardından herkesin maaşını yükseltsinler!

Olmayacak duaya benziyor ama, söylediklerinin uygulamaları ters düşmesi umut veriyor adama.

Vedat SAYGEL

HAFTADAN HAFTAYA

Vedat Sargel

KISA HABERLER

Gece yapılan baskında şehir bir güzel tarandı, Okullar didik didik arandı

Millî Eğitim Bakanlığınca yayınlanan okul kitaplıklarıyla ilgili genelge üzerine harekete geçen polis, çeşitli okullara düzenlediği baskında taş, sopa, zincir, muşta ve saldırma gibi doğal eğitim araç ve gereçlerinin altına gizlenen çok sayıda Tarih, Coğrafya, Matematik, Fizik kitapları bulmuş, hemen oracıkta kaleme aldığı bir tutanakla eğitim ve öğretim özgürlüğünü tehlikeye düşürecek bu zararlı yayınlara el koymuştur. Kitapların götürülmesinde gözlemcilik yapan bir İçişleri Bakanlığı yetkilisi, «Silâhsever bir milletin çocuklarını zorla kitap okumaya alıştıranlar, devletin güçlü ellerinden yakalarını kurtaramıyacaklardır» demiştir.

Dağdan indi, acısı dindi

Köy bakkalından silâh zoruyla ikiyüz elli gram beyaz peynir aldıktan sonra izini kaybettirmek için dağa çıkan şaki Sefilo, yiyeceğinin bitmesiyle aç, kara kışın bastırmasıyla kurtarılmaya muhtaç kalmış, çobanlar aracılığıyla tam beş kez gelip kendisini teslim almaları için jandarmaya haber salmıştır. Gelen giden olmadığını gören Sefilo, insan üstü bir güçle zor belâ canını ovaya atmış, yarım somuna tabancasını satmış, biraz canlanınca da evine gidip yatmıştır. Bir kaza kurşunuyla canından olmaktan korkan ünlü şaki, kendisiyle görüşen arkadaşımıza; teslim olmaya karar verdiğini, fakat yurdun dört bir yanından silâh sesleri geldiğini, bu nedenle dışarı çıkmaya cesaret edemediğini söyleyerek, mütarekeden sonra ilk işinin güvenlik kuvvetlerine sığınmak olacağını bildirmiştir.

YILDIZINIZ DİYOR Kİ

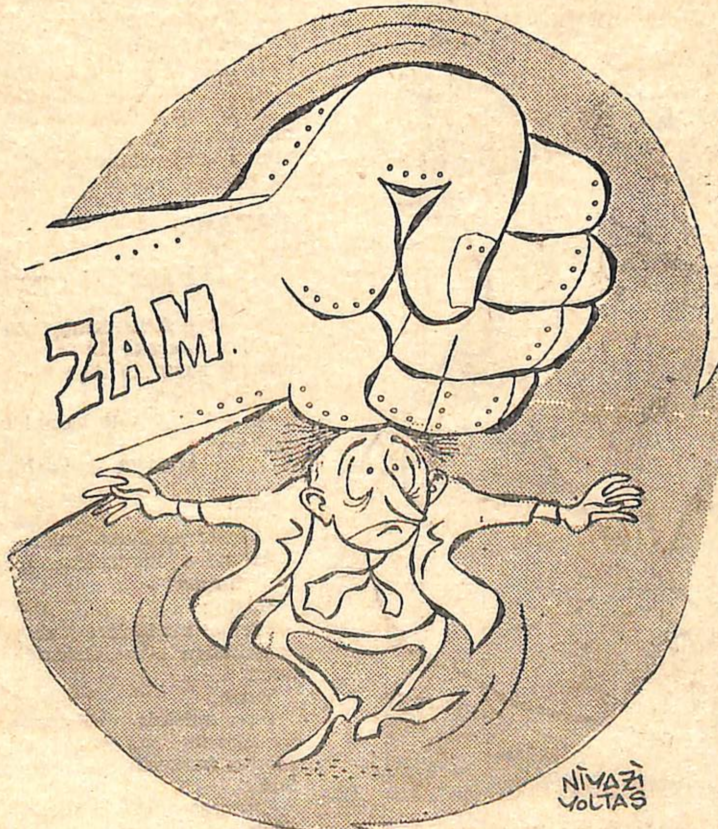
BU HAFTA DOĞANLAR :

Aşkta büyük başarı gösteriyor
burcunuz
Memur musunuz kuzum
hazırlanmış hurcunuz
Hafta sonuna doğru yolunuz
kesilecek
Çünkü üçbini geçmiş yalnız
bakkal borcunuz!

(Hastanız yaşar)

İnsan vücudunun yapısı aynı bir saat gibidir. Karmaşık ve hassas. Bir farkla ki, saatiniz bozulduğunda hemen bir saatçiye götürür, birkaç gün sonra da eskisinden daha iyi çalışır bir şekilde alırsınız. Ama insan bozulunca?... Saatçilik bir iş olmadığı için ister istemez bir doktora teslim edeceksiniz hastanızı. O, tepeden tırnağa sıkı bir muayeneden geçirecek, bir teşhis koyacak. Sonra okunması mümkün olmayan bir reçete tutuşturacak elinize. Eczaneden ilâçları alacaksınız. Her ilâç kutusundan kullanılışını ve yararlarını belirten birer yazı çıkacak. Onun yazısı, doktorun yazısına benzemez. Okunması kolaydır da, anlaşılması mümkün değildir. Bu nedenle en iyisi doktoru biraz geç çağırmak, o gelinceye kadar da sağını solunu kurcalayarak hastanızı yaşatmaya bakmaktır.

Demir el!

Ünlü Kişiler Ansiklopedisi

ŞAKİR OKUTAN :

Hayata sıradan bir yurttaş olarak başlayan Şakir Okutan, 1954 yıllarında İstanbul'a adımını atmış, işsizlik nedeniyle bir süre Köprü altında yatmış, daha sonraları kafayı çalıştırarak o yılların en ünlü toptancı tüccarlarından Sülün Osman'ın bir taşralıya okuttuğu İstanbul tramvaylarının geçmek zorunda olduğu Galata Köprüsü'nü aynı günde, yedi ayrı kişiye satmıştır.

Sonra nedense anayurdundan tüymek zorunda kalmış, kendi imalâtı olan bir pasaportla soluğu yurt dışında almış, tüm Avrupa'yı dolaşarak canını yaktığı insanların aracılığı ile «Müthiş Türk» adını dünyaya yaymıştır.

ASAF YUFKAYÜREK :

Çağımızın en yüksek mimarlarından olan Asaf Yufkayürek'in boyu, her ne kadar 1600 cm'nin altında ise de yaptığı işlerle «Yüksek» lik ününe ermiş, girdiği büyük devlet ihalelerinde en düşük fiyatı vermiş, bunca işinin arasında bir de yepyeni sistem geliştirmeyi becermiştir. «İnşaatta tasarruf sistemi» adını verdiği bir yöntemle, sorumluluğunu taşıdığı inşaatlarda çimento ve demir sarfiyatını yarı yarıya azaltmış, elde kalan malzeme ile ülkenin konut sorununu çözümlemek için kendi hesabına bir mahalle yapmış ve sonra bunları dargelirli yurttaşlara taksitle daire daire satmıştır. Geçen yılki depremde kendi yaptığı evin enkazı arasında kalmasaydı, merhum bugün mesleğinin en verimli çağında olacaktı.

HİDAYET KIRITAN :

İlk gayri meşru evliliğini yapana kadar sanat dünyamızda kimse tarafından bilinmeyen Hidayet, sinemamızın ünlü jönlerinden Hikmet Tırpan'la tanıştığının ertesi günü kendini herkese kabul ettirdi nihayet. Kısa süren bir arkadaşlıktan sonra aralarına kara kedi girdi, bu nedenle bayan Kırıtan da kendini içkiye verdi. Ne olduysa küfelik oluncaya kadar içtiği bir gece oldu işte. Gözlerini açtığında sanatçımız kendini bir gazinonun sahnesinde bulmuştu, kafayı bulan dinleyicilerinin sayesinde hemen o an as solist olmuştu. Kendisini dünyanın en ünlüleri arasına sokan olay ise, tek şarkı bile bilmediği halde seyircinin karşısında bülbül gibi şakıması, hiç nota bilmediği halde günde birkaç beste yapmasıdır. En çok satan «Sen Yoksun» şarkısının sözlerini de kendi yazmış olan bayan Kırıtan'ın eseri şöyle: «Lay, lay, lay...» Yirmi kez tekrarlanacak. «Sen yoksun», otuzbeş kez de bu iki kelime müziğe uydurulup söylendikten sonra nakarat. Yâni «Lay lay» a devam.

CEMİYET HABERLERİ

FİGARO'NUN DÜĞÜNÜ YARIDA KALDI, DAMAT HINCINI GELİNDEN ALDI!

Kumkapı'daki meyhanelerin birinde kafayı iyice tütsüleyen balıkçı Derviş, gecenin bir saatinde kentimizin ünlü sahnelerinin birinde oynanmakta olan Figaro'nun Düğünü'ne gelmiştir. Nâralar atarak içeri girmeye çalışan sarhoş balıkçı, kendisini uzaklaştırmaya çalışanların bilet sormalarına da sinirlenerek, «O Figaro olacak kaltak düğün yapar da bizi dâvet etmez ha!» diye söylene söylene salona dalmış, oyuncuların ve izleyenlerin korku dolu bakışları arasında oyun yarıda kalmıştır. Sarhoş balıkçı güçlükle dışarı çıkarılmışsa da olayın yankıları uzun süre kuliste sürmüş, iki başoyuncu arasında büyüyen kıskançlık kavgası tokatlaşmaya dönüşmüştür. Dergimiz baskıya verildiği sıralarda hâlâ sarhoş balıkçının ayılması, oyuncular arasındaki dalaşmanın da olağan şeylerden sayılmasına çalışılıyordu.

RESTORAN YAZIK SUNAR

Caz müziği eşliğinde ünlü işkembe çorbası, vedet oryantal mis Doris Moris'in şahane göbek atıp gerdan kırması ve görülmemiş numaralar. Self servis, fiks menü, her bedene uygun kazık; hepinizi bekliyor Restoran Yazık!

NOT: Sızıp kalanlara yatak, hır çıkaranlara patak tüm ücretler dahil, fiks menü kimin cebinden ne çıkarsa...

FİGÜRANIN AŞKI

Yazan Mukadder Özakman — Çizen Orhan Özdemir

Yirminci sahnedeyiz... Aynı salon kapısı...
Kapıda durmaktadır iki haydut ayısı.

Bir anda ikisi de tabanca çıkarıyor,
Biri hızla kadının tam yanına varıyor.

Kadın ayağa kalkmış bir de çığlık atmıştır,
Elinin biriyle de önünü kapatmıştır.

Gangster vamp kadının tam önünde duruyor,
Silâhı ateşleyip genç kadını vuruyor.

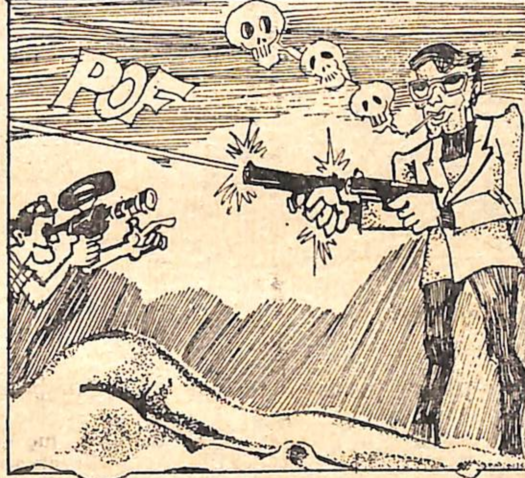
Genç kadın sandalyeye arka üstü yığılır,
Elleri yere sarkmış cansız şekilde kalır.

Uzun siyah saçları yerlere dökülmüştür,
Gözleri açık gitmiş, dudakları gülmüştür.

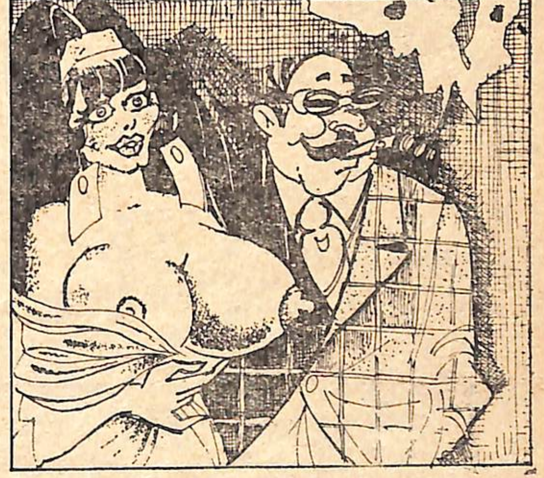
Gangster ağır ağır geri dönüp duruyor,
Bu sıra jön de kalkıp gangsteri vuruyor.

Salon ayağa kalkar birden kaynaşma olur,
Kapıdaki gangster hemen kaçar kaybolur.

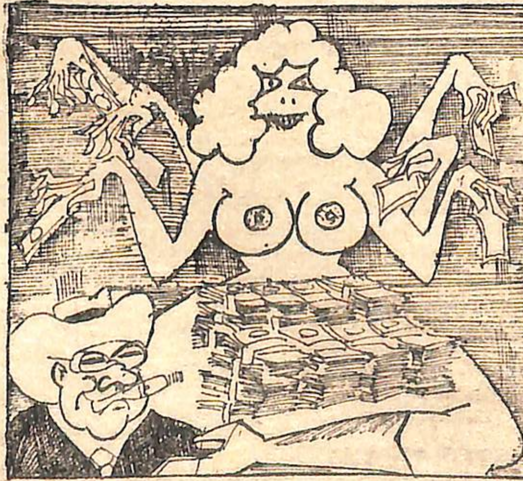
Yönetmen bu sahneyi nedense tekrarlatmaz,
Bu sahne iyi idi, Hollywood'u aratmaz...

İşte bugünkü çekim böylece sona erer,
«Set Âmiri şu kıza örtünsün bir havlu ver.»
STRİPTİZ SAHNESİNİN SONU

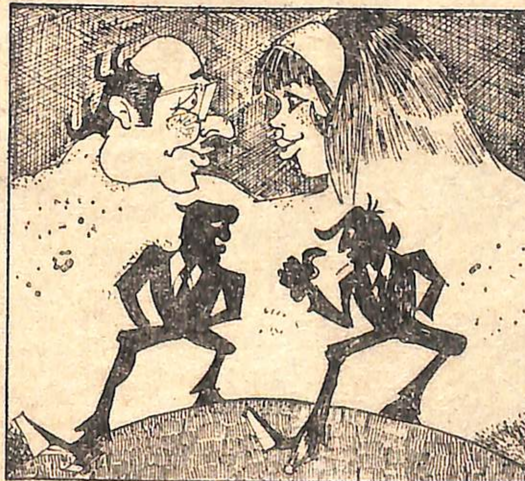
ONLARA ŞAPUR ŞUPUR...
Vamp kadının âşığı beklemiştir sahneyi,
Şimdi çıplak kadını kucaklıyor ne iyi.

Onların öpüşmesi bu kez uzun sürüyor;
Figüranlar, işçiler durmadan öksürüyor.

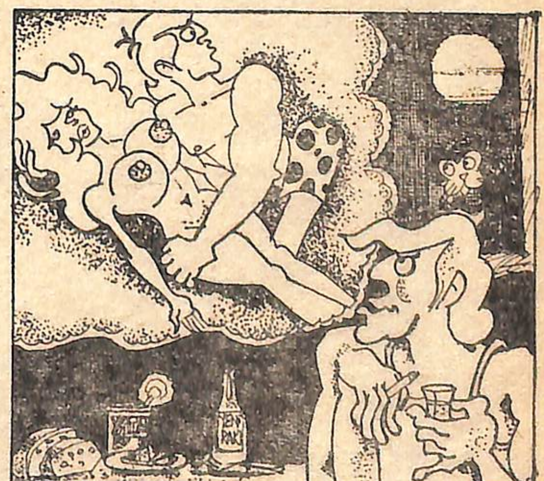
Vamp kadının âşığı fabrikatör Bay Hıdır,
Yapım için bu filme sermaye yatırandır.

Vamp kadından Hıdır'ı yönetmen mi ayırır,
Parayı kesiverse bu film yarıda kalır.

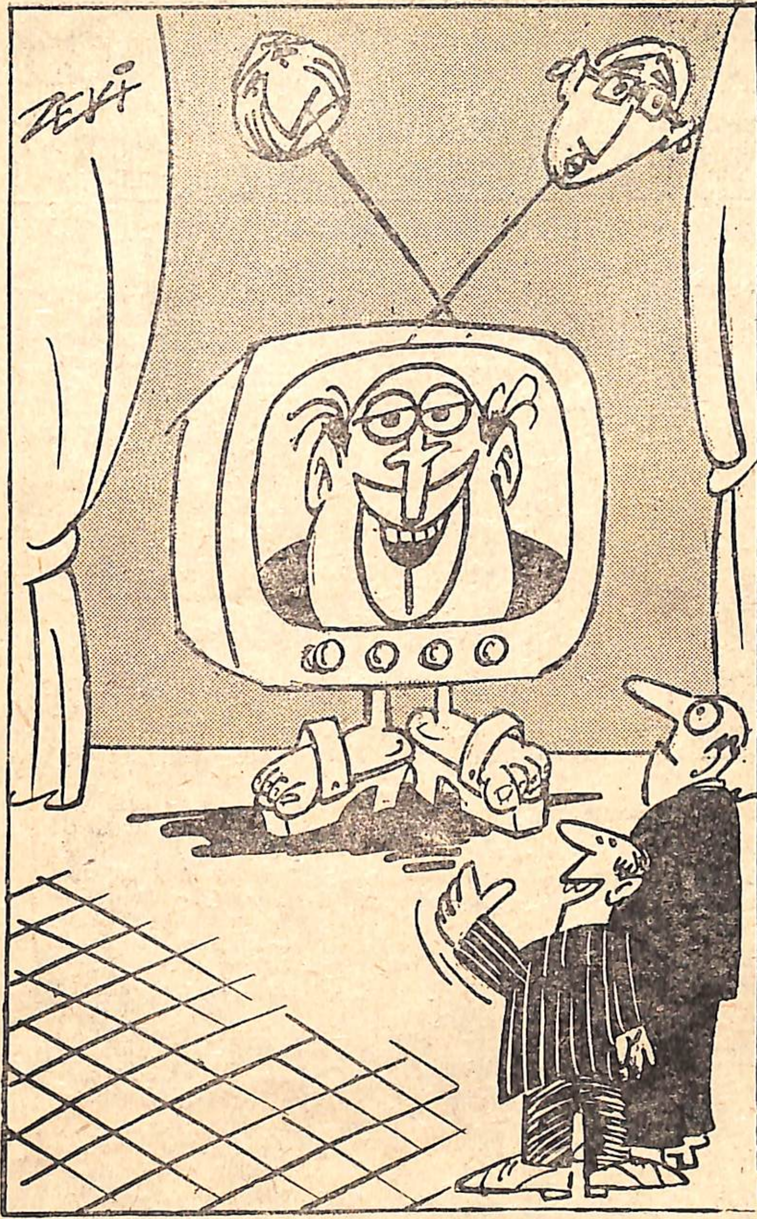

Figüran'la Belmondo salonu terkediyor,
Bu öpüşme hakkında Figüran bak ne diyor:

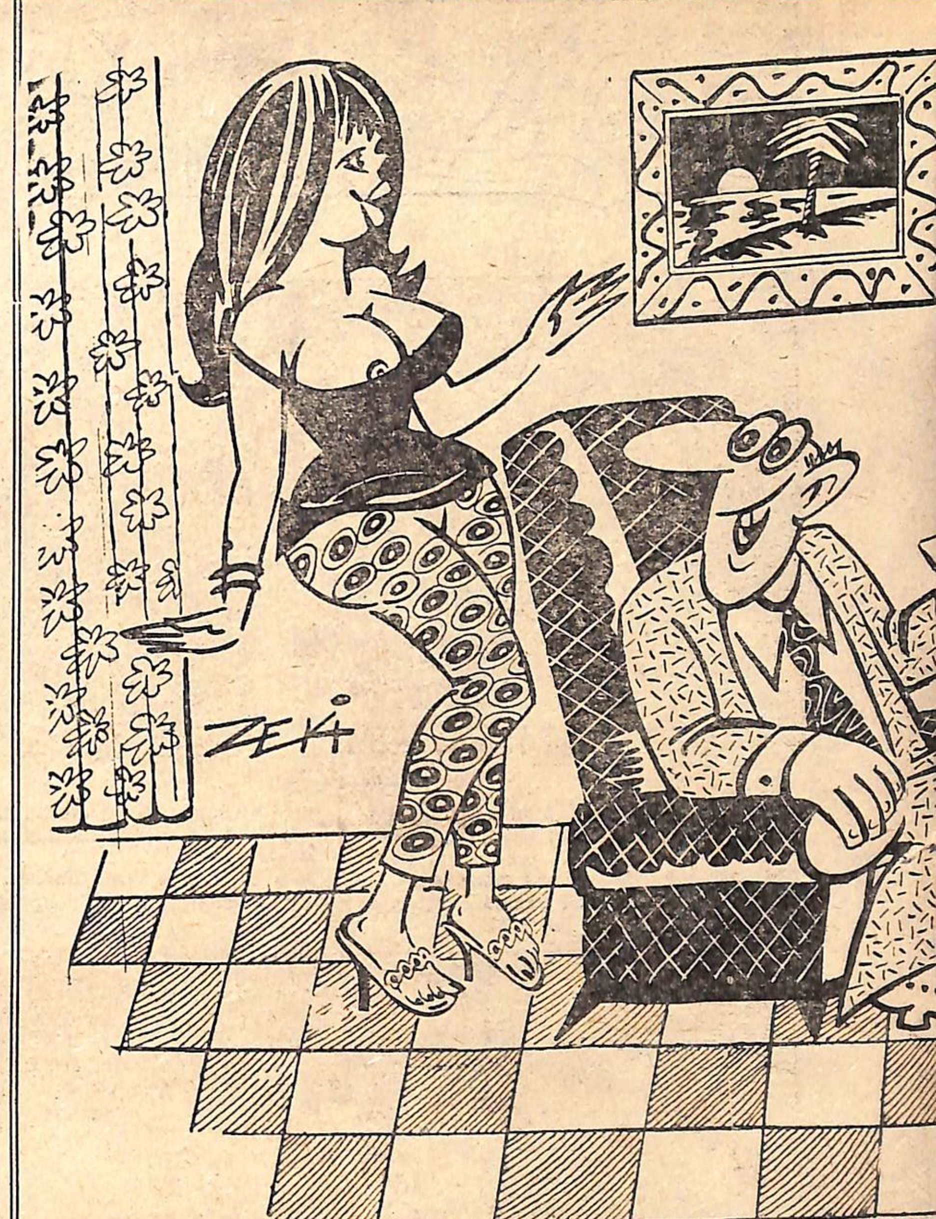
«Onlara şapur şupur, bize ya Rabbi şükür,
Böyle şansın, talihin gel de içine tükür!»

EVE DÖNÜŞ
O gece yorgun argın Figüran eve döndü;
Ağzına bir tek lokma atmadığı bir gündü.
Birden plâstik bebek geliverdi aklına,
O sabah saklamıştı karyolanın altına.
(Devamı gelecek sayıda)

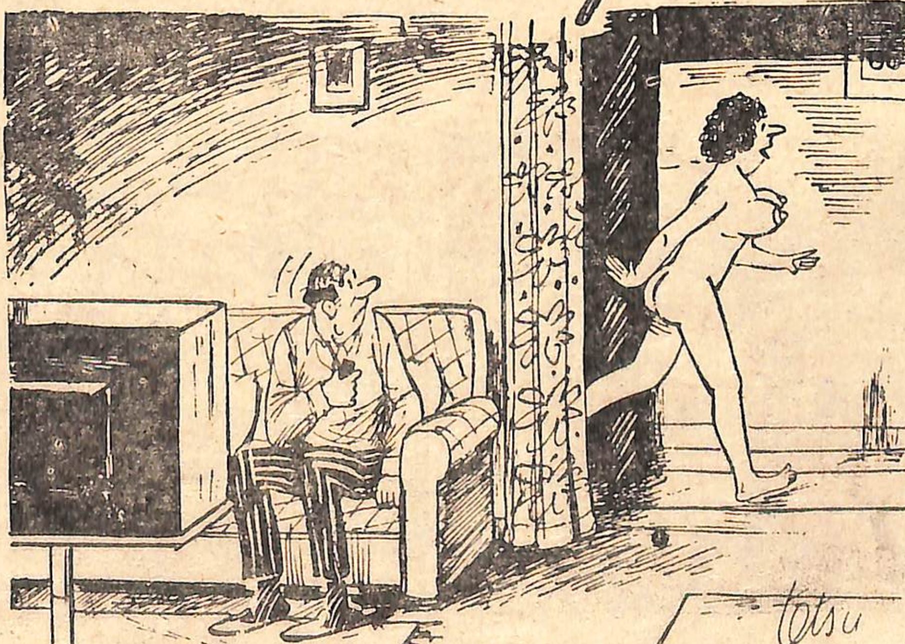

— Tarafsız televizyon görmedinse gör, arkadaş!..

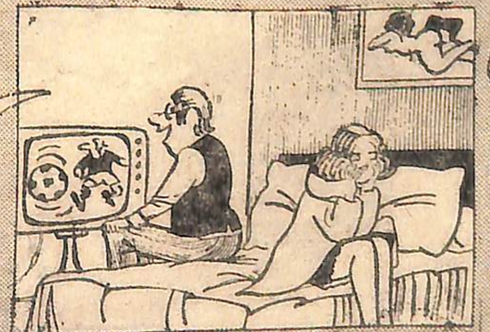
— Sesi çirkin ama, küpeleri çok güzel... El

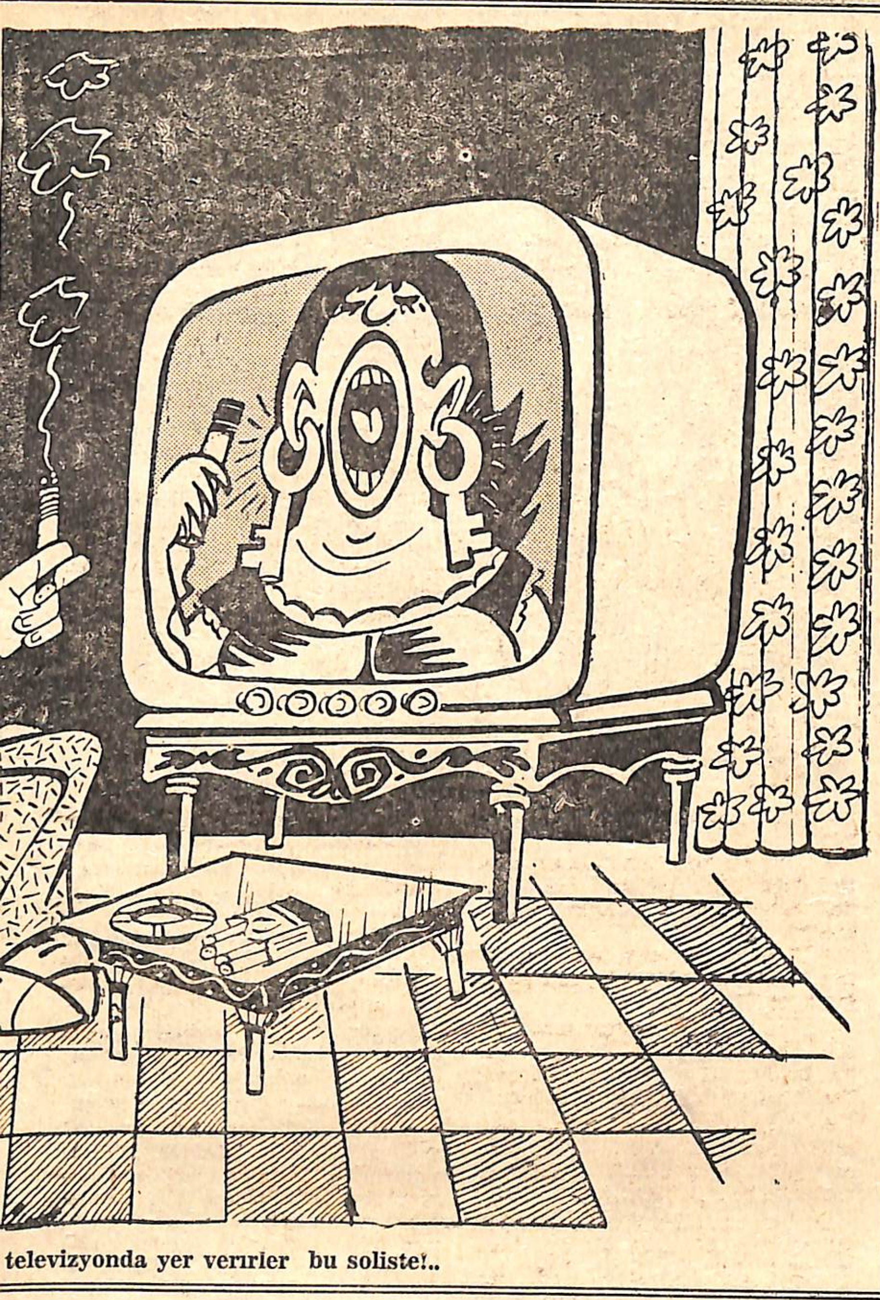
Televizyon Şakaları...

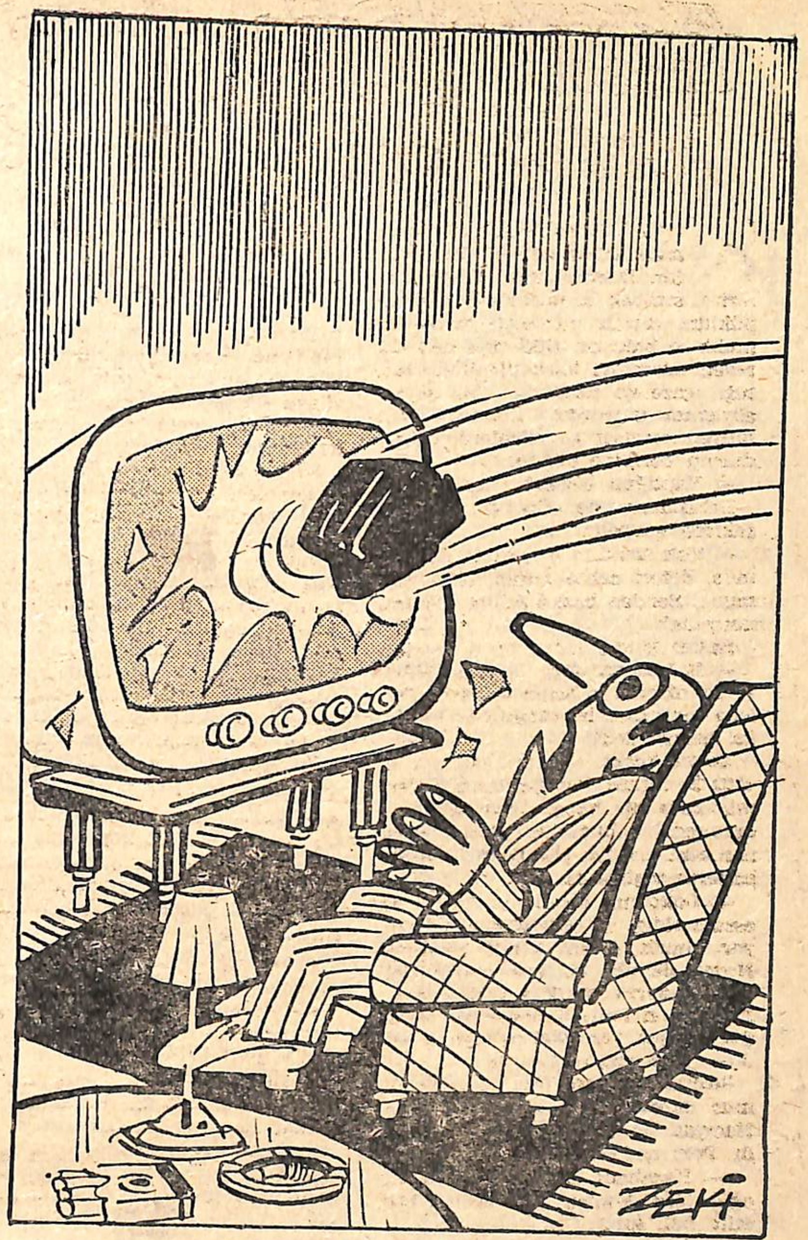
- SEN TELEVİZYON SEYRETMEĞE DEVAM ET, BEN AÇARIM KAPIYI!.-

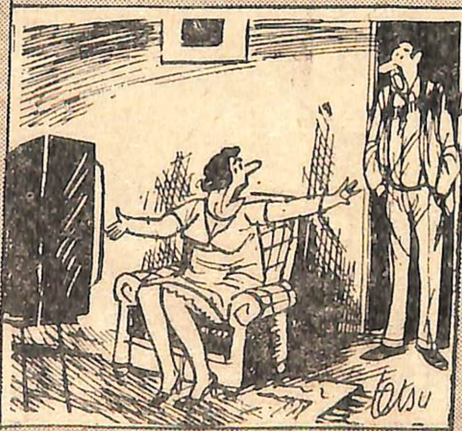

televizyonda yer verirler bu soliste!..

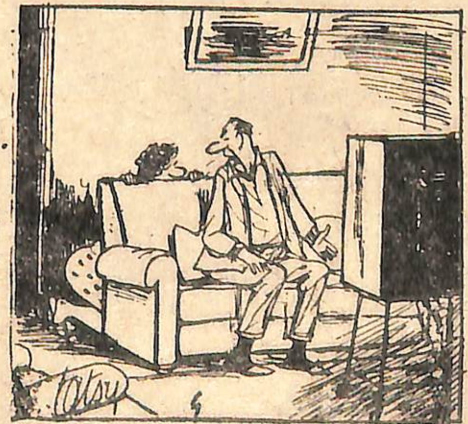

Cephecilerin attığı taş :
KARATAŞ!

ESSAHINDAN ÇOK ÇEKTİK BEĞ

Vedat Saygel

KOMİSER, sahtecilik suçlamasıyla ihbar edilen kişilerin kimliklerini inceledikçe dişlerini sıkarak karşısında süklüm püklüm duran gurbetçi görünüşlü muhbire bakıyor, iliklerine dek titreyen adam da kasketli elinde tuttuğu gazeteyi uzatarak bir şeyler söylemek istiyordu. Sonunda işini bitiren komiser getirilenlerden özür dileyip berikine döndü:

— Yaptığını beğendin mi?

Bakışları yerde, «Cık» diye damak şaklattı gurbetçi.

— Yok efendim biri sahte doktormuş, diğeri sahte nüfus memuruymuş... Senden başka sahici yok mu dünyada?

Başını kaldırmadan inledi beriki:

— Bağışlayın beğ... Aha bu habarı da okuyunca hısım ahbap, «Goşlen» dedi. «Sen bu vatanın evlâdı değel misin» dedi.

Korka korka elindeki gazeteyi uzattı komisere. Fotoğraflarla süslenmiş koca bir haber vardı sayfanın ortasında. «Aldığı her dâvayı kazanan sahte avukat yakalandı» diyordu haberin başlığında. a

— Doktorun essahıynan avukatın essahı aldığı işi bitirişinden anlaşılıyor olmalı dedim kendi kendime. Neden dersen, biz çok çektik beğ! Anadan ayrı çektiiik, avrattan ayrı... Bi gece anamın ünnemesiyle uyandık ki, yer yerinden oynuyo!

«— Ülen ana nen var?»

Sözüm meclisten ırak böğrünü tutmuş danalar gibi böğürüyo kadın! Hacıydı, hocaydı, onnar köyde kaldı. Peki nedicez şincik?

«— Kasabada sağlık memuru var oğul» dedi komşu kadınlardan biri. «Git, bul, sor.»

Gittik, sorduk. Sıcak yatağından kalkmadı bile. Yaşını sordu, adını sordu, neresinin ağrıdığını sordu, eline bi kâğıt tutuşturup:

«— Bu ilâçları yaptır, kullan bakalım» dedi. «Düzelmezse gündüz gözüyle tabibliğe getir bi güzel muayeneden geçirelim.»

İlâçları yaptırıp eve döndüm. Eczacının dediği gibi içirdim bir bir. İçirdik amma anamın ağrısı sızısı dinecek gibi değil! Sabahı güç yaptık. Babamla birlikte anamı kucakladığımız gibi götürdük hükümet tabipliğine. Karşısına oturtup sağını yokladı, solunu yokladı, orasını burasını dinledi, sonunda:

«— Bunu kente götürmekten başka çareniz yok» dedi.

Söylediğine bakılırsa kentin büyük hastaneleri varmış. Hastalığı hastanın gözünden anlayan doktorları varmış.

Yok halimizde düştük kent yollarına. Hastanesini bulduk da, boş yatağını bulamadık. Başladık dohtor dohtor gezmeye. Biri:

«— Dalak büyümesi» dedi.

Birisi, midesinde yara buldu, bi başkası midedeki ağrıyı kulak burun boğaz bozukluklarına yordu.

Çöktük bi kaldırımın dibine:

«— Eee» dedik, «N'olacak şimdi?»

«— Hasta olduğunu öğrendik ya» dedi babam, «Gerisi kolay gayrı. Ağız birliği etmişcesine dohtorların hepsi birden yanılmıyor ya... Ya siftah deyip başlarız birinden. Ananın sancılarını o kesemezse, bi başkasına geçeriz.»

Dediğimiz gibi yaptık, iki ay sonra anam sizlere ömür!

«— Yazgı» dedik. «Dohtorlar ellerinden geleni yaptılar amma anamız çürük çıktı!»

Ölenle ölünmez a... Gerekeni yapıp döndük evimize. Gel zaman git zaman unuttuk acımızı.

«— Len oğul» dedi babam. «Var sen köye dön de, ucuz pahalı malı mülkü sat gel, aha buracıkta yerleşek.»

Gittim. Alıcı çok da, alıcılar köy düzeninin yabancısı olduklarından ille tapu istiyo.

«— İş tapuya kalsın» dedi babam. «Kasabadan bi muameleciye hakkını verdik miydi, gerekeni yapar, tapumuz elimize geliverir.»

«— Muameleciynen işiniz ne?» dediler. «Varın kente, tapu dairesinde öyle cin gibi insanlar var ki, kadastroyu da götürürler, tapunuzu da çıkarırlar.»

Dediklerini eksiksiz yaptık. Bulduk adamını, «Para» dedi, para verdik. «Dağıtımlık bahşiş» dedi, bahşiş verdik. «Masraf» dedi, masraf karşılığı verdik. Babamın babasından kalan o uçsuz bucaksız yerler sonunda başkasının çıkmasın mı!

«— Len madem bizim değildi, bu vergi makbuzları ne?»

Kimse bizi vergi ödemeye zorlamamış ya, ödemeseymişiz. Geldi mi acı acı üstüne?

«— Nidek, sağlık olsun» dedi babam. «Haram malın acısı çabuk çıkar.»

Gerçekleri bırakıp, kendimizi avutmanın yollarını arıyoruz. Derken:

«— Bu acı kolay unutulacak cinsten değil oğul, gel seni everelim» dedi babam. Boyun büktüm, ses etmedim.

— Konuya gel! diye terslendi komiser. Bu anlattıklarınla, son yaptığının ne ilgisi var?

— Var beğim, var, diye sırıttı beriki. Az sonra konuya geleceğim. Bi kız bulduk. Hani Allahları var ya, başlık parası ney istemedi babası.

«— Varın mutlu olun» dedi. «Kiminin parası, kiminin duası... Başınıza gelen bunca aksilikten sonra bi darbe de benden yemeyin!»

Düğünümüzü bile kendi yaptı. Çok yıllar sonra öğrendik ki, bize bunca iyiliği dokunan adam essah babası değilmiş kızın. Küçüklüğünde evlât edinmiş.

Bi çocuğumuz oldu. Hemen ardından da babam yatağa düştü! Derdinin ne olduğunu sorarsanız, adını bilmiyoruz ya, görünüşe bakılırsa anamın hastalığının aynısı! Bi gece yarısı çaresiz dolanırken aha bu dohturu bulduk. Yatıyormuş. Uyandırıldığına kızmadı bile. Kalktı, giyindi, Allah biliyor ya içime ilk kuşku o sırada düştü işte! Yıllar önceki sağlık memurunun davranışı nerdee, bu beğinki nerde? Babamın derdini soracağını, elime yazılı bi kâğıt tutuşturacağını umarken baktım çantayı kapmış, ardıma düşmüş bile! Kendi kendime:

«— Ülen İpram» diyorum. «Bu işte bi bit yeniği var ya, hayırlısı...»

Eve geldik, babam hâlâ böğürüyo. Hiçbi şey sormadı. Kabasından babama bi iğne vurdu, yarı beline kadar soydu, orasını burasını diynedi:

«— Anlaşıldı» dedi. Hastalığın ne olduğunu anlatmak için bi sürü şey söyledi ya, biri aklımda kalmadı.

«— İlâç...» diyecek oldum, çantasından bi sürü ilâç çıkardı. Kaç saatte bir hangisinden verileceğini de ilâç kutularının üzerine yazdı.

«— Borcumuz?» dedim.

«— Hele hasta önce bi iyileşsin bakalım» dedi. Sonra da babamı sanki kendi hasta yapmış gibi bir saat sonra nasıl olacağını, yarın sabah nasıl kalkacağını, öğleden sonra biraz ateşleneceğini falan her bi şeyini söyledi.

Daha kapıyı örtmesiyle babam için söyledikleri bir bir çıkmaya başladı. Bizi aldı mı bi korku:

«— Len baba, sancın var mı?»

«— Cık... Geçti oğul.»

«— Ateşin var mı?»

«— Düştü oğul.»

Adamın dediği gibi babam sabaha dipdiri kalktı, öğleden sonra biraz ateşi çıktı. Sonra gene düştü ateş. Avratla ben başında oturup ağlaşıyoruz!

Akşama doğru ateşi düşen babam:

«— Len bu haliniz ne sizin?» diye diklendi. «Dohtor bişey dedi de benden mi gizliyonuz?»

Dohtordan kuşkulandığını nasıl annatırsın hastaya? Dohtor aklına estikçe babamı yoklamaya geldi, o yokladıkça babam iyileşmeye yöneldi, bizdeki kuşku konu komşuyu da sardı mı? Dohtor göründü mü bi homurtudur başlıyor mahallede. Anamı nasıl yitirdiğimize tüm kasaba halkı tanık. Anamı ele alan dohtorların hemen hepsinin hastanede görevli olduğunu herkes biliyo. Ama bunu... Ne bilen var, ne tanıyan... Kasabaya ne zaman yerleştiğini bile bilen yok! Dohtor, babamı görüp gittikçe, millet üşüşüyo başımıza. Kimi:

«— Oğul, gene kendin bilirsin ya, istersen babanı bi de kente götürüp ananın dohtorlarına göster» diyor, kimi:

«— Len, bu gibi şeyler ihmale gelmez, ister misin bi iç kanamadan yıkılıp gitsin kapı gibi adam?» diye gözdağı veriyo.

İç kanama neyin bildiğim yok ya, babamın keyfi yerine geldikçe bizim keyfimiz kaçıyo! Bu sabahtı işte. Can dostumuz kahveci Hıdır kapıyı çalıp da, aha şu gazeteyi elime tutuşturunca:

«— Tamam,» dedik avratla birlikte. «Olsa olsa bizimkisi de bi sahte dohtor olur!»

Sonra komşuların da çabalarıyla koştum buraya...

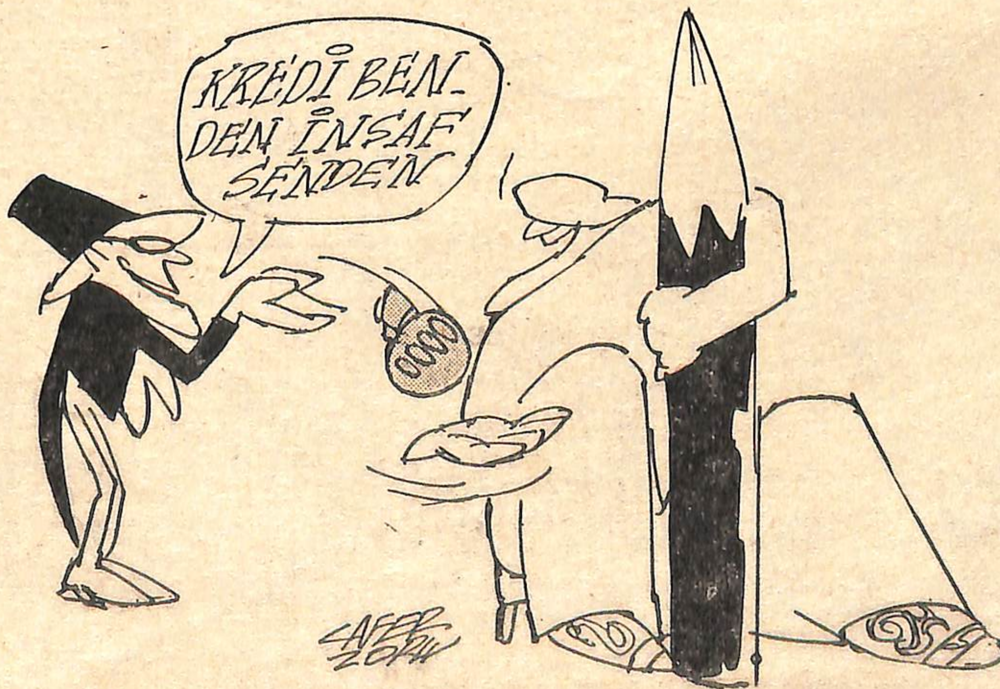
— Sonuç?... diye gürledi komiser.

— Sonuç, başta dohtor beğle, nüfus memuru olmak üzere hepinizden af dilerim beğ, dedi gurbetçi. Dohtorun sahisinden, memurun sahisinden, kadastronun sahisinden pek ağzımız yandı da, bizim bebeye nüfus çıkarmayı üstüne alan bu beğle, babamı iki günde ayağa kaldıran bu beği köylü aklıyla sahte sandık işte!

Karakoldakilerin ellerini, bağışlanması için bir bir öpüp kapıya yönelirken gazetedeki haberi işaret etti:

— Essah avukatla dâva kaybeden, bu avukatın sahteliğini daha ilk duruşmada anlamaz mı?

Vedat SAYGEL

— Esnafa kredi verilecek. —

OKUL SIRALARINDAN YANKILAR

BENİ SEVEN...

— Beni seven arkamdan gelsin, dedi, yürüdü.

Herkes onu izledi.

Bunu söyleyen, ders zili çalınca sınıftan okul bahçesine çıkan bir öğretmen; onu izleyenlerse aynı bahçeye çıkan öğrencileriydi.

Nail Tekin ÖNDER
Alsancak Ortaokulu Matematik Öğretmeni. İZMİR

DARILDIN MI CİCİM?

Ortaokul üçüncü sınıfındaydım. Ders bitmişti. Ders ortasında arkadaşımla münakaşa ettiğimden o benden önce dışarıya çıktı. Özür dilemek için arkasından yürüdüm. O sırada ismini duyunca korkudan titrediğimiz müdür, kapının önündeymiş. Aksi gibi müdür beyin elbisesi, arkadaşımın elbisenin aynısı. Bana arkası dönük duran müdür beyi arkadaşım zannedip, belinden sıkıca yakaladım ve alaylı alaylı:

— Darıldın mı cicim bana?... derken, kalın bir ses:

— Ağır ol! Ağır ol! Farları yak da gel!... dedi.

Yanlışlıkla müdür beyi yakaladığımı anlayınca korkudan benzim attı. Çareyi kaçmakta buldum.

Hasan SÜMER
İlkokul öğretmeni
Bayramiç/Ç. KALE

KİBAR

Ahlâk dersine hazırlanan küçük kardeşime kibar olmasını anlatıyordum:

— Eğer sepetteki elmalardan hangisini istediğini sorarsam?...

— En büyüğünü isterim.

— Ne ayıp, kibar olmalı, en küçüğünü istemelisin.

— İyi ama kibar olacağım diye yalan söylemem daha mı doğru olur?

Hüseyin KÜÇÜK
Hisar Mh. Lâle Sok. No: 10
Manavgat/ANTALYA

FARK

Sosyoloji dersinde, yeni gelen öğretmenimiz, sınıfın dersle hiç ilgilenmeyen öğrencilerinden Hasan'ı kaldırdı:

— Söyle bakalım, Tarih ile Sosyoloji arasındaki farklar nelerdir? diye sordu.

O günkü dersin konusunu dahi bilmeyen Hasan, gözünü Sosyoloji kitabına dikerek:

— Şey hocam.. dedi, yâni Tarih Sosyolojiden daha kalındır. Ve Sosyolojiyi Tarih gibi ezberlemeye lüzum yoktur!

İzzet KAYHAN
Dörtyol Lisesi — HATAY

ALMANYA'DAN MEKTUP

Merhaba karıcığım
Nasılsın kömür gözlüm
Ne âlemdesin
Ne yapıyorsun şimdi
Küçük evimizin önünde
Küçük iskemlede
Yelek falan mı örüyorsun
Ahırda mısın, tezek mi yapıyorsun
Yoksa kilerde
Hamur mu yoğuruyorsun
Hasan, Hüseyin nasılsın
Karıcığım üstüne başına
İyi bak onların
Ben senden uzakta
Seni, çocuklarımı
Ve Türkiye'mi düşünüyorum
Ya sen
Sen ne yapıyorsun
Beni düşünüyor musun
Seviyor musun hâlâ beni
Benim seni sevdiğim kadar
Yoksa, başka erkeklerle
Beni mi aldatıyorsun
Benim seni aldattığım gibi
Kimbilir karıcığım, kimbilir
İnsanlık hali bu ya
Biraz düş, biraz umut, biraz da özlem
Alo alo burası Alamanya.

ENDER CUMA
Ataç Sok. No: 35/6 — ANKARA

Yazısız

(Cevat ÖZER — Davutpaşa Cad. A/12 Blk. K. 2, D. 7 — Topkapı/İST.)

PALAVRACILAR

Bir palavracı, kahvedekilere anlatıyordu:

— Arkadaşlar, denizin cayır cayır yandığını gördüm...

Buna inanmayan kahvedekiler bu sırada sokaktan gelen arkadaşına sordular:

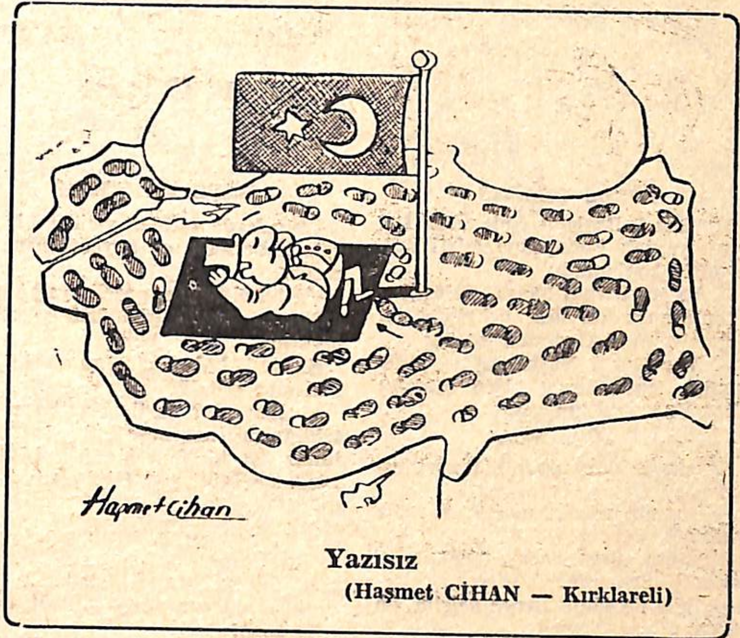
— Deniz yanmış, doğru mu?

Palavracının arkadaşı:

— Denizin yandığını görmedim, dedi, fakat balıkçıların arabalarla kızarmış balık taşıdıklarını gördüm.

Fikret BUKAVAZ
Yetimler Çarşısı No: 16 Terzi Muhsin Sinekli eliyle EDİRNE

Yazısız
(Haşmet CİHAN — Kırklareli)

İNCİ

Sivas'ın Divriği ilçesinin Balova köyünden Behzat Ağa, hanımı İnci ile İstanbul'daki akrabalarını ziyarete giderler.

Bir gün hanımı, Unkapanı semtinde oturan tanıdıklarına gider. Kocasına da oraya gelmesini söyler.

Behzat Ağa evin adresini şaşırır. Zaten saf adamdır. Orada karşılaştığı birisine:

— Bizim İnci'yi gördün mü? diye sorar.

Adam:

— İnci kim, be ne bilirim? der.

Behzat Ağa zorlar:

— Amanın, sen bizim İnci'yi tanımıyor musun?

— Ağa ben İnci'den, elmastan anlamam. Sen git inciyi Kapalıçarşı'daki sarraflardan sor!...

Ali TUNA
Ordu Caddesi Yıldırım Mağ. 318 - A. — ERZİNCAN

MUAYENE

— İsminiz?
— Hülya.

....

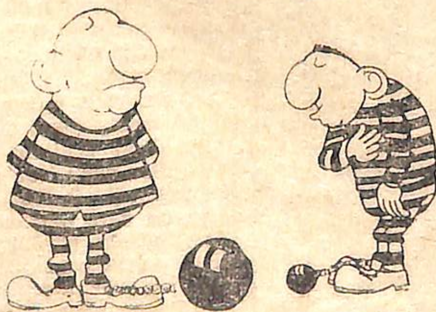
— Otur şuraya.
— Karşıya bak.
— Oku.
— Oku.
— Oku.
Ters çevirdi tabelâyı:
— Oku.
— Oku.
— Oku.
— Senin gözlerin benden sağlam.
— Fazla beyaz iş yapma.
— Ver yüz lira.
— Gülegülee...
— Geçmezse yine uğra!...

Mürsel MANAV
Yatılı Bölge Okulu Öğretmeni İspir/ERZURUM

ŞARKILARIN DİLİ

«Oh ya, oh ya, oh ya»
SSK yöneticileri
«Arasıra bazı bazı»
Zam.
«Neydi aradığın?»
Toplum polisi.
«Yeşil gözlerinden muhabbet kaptım»
İnek.
«Evet mi, hayır mı?»
Nikâh memuru.
«Ben bilirim, ben bilirim»
Elektronik beyin.
«Kabahat bende mi?»
Üniversiteli.
«Bana gerçekleri söyle»
Hâkim.
«İkimiz bir fidanın...»
AP, MSP
«Bir yangının külünü...»
Aksaray Geçidi.

Yavuz İPLİKÇİ
Oruç Reis Cd. Birlik Ap. D Blok 14/13 — Telsizler/ANKARA

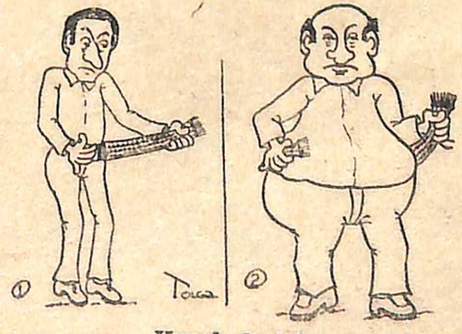

Yazısız

DERTLİDEN DERTSİZE

Alacaklım, efkârlanma gül gayri
Katsayı on, olur olmaz ordayım,
Mektubunda diyorsun ki «Yeter gayri»
Bu sıralar iflâs bayrağını çekmekteyim.
Bakkal, kasap, terzi alacak derdinde
Saffet ise zam derdinde
Elbet onüç tutturursun bugünlerde
Milli Piyango vurur vurmaz ordayım.
Ama bunların hepsi palavra
Tuvalet bile oldu, para
Ben ise bugünlerde düşmüşüm dara
Zengin; dul bir kız, bulur bulmaz ordayım.

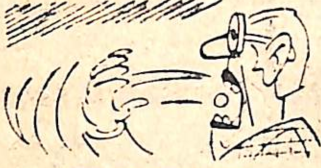
SAFFET GÜLER
Musabeyli Mah. İlkokulu Öğret. — YOZGAT

Kuşak farkı!
(H. Tolga ÖZÇELİK — Kadırga Öğrenci Yurdu — Kumkapı/İST.)

Her Telden

TÜRLÜ ÇEŞİTLİ

AP Genel Başkanı Süleyman Demirel yaptığı konuşmayı âdeti üzere şöyle bağlamıştı:

— Va mı bunun başka türlüsü?

Dinleyenlerden biri, ceketinin ön düğmelerini iliklendikten sonra:

— Var Genel Başkanım var, demişti, tencerelerde pişen mevsim türlüsü'nü unuttun mu?

SAĞ — SOL

Erbakan'a bir topantıda sormuşlar:

— Sosyalizm mi, Faşizm mi daha iyidir?

Rivayete göre, Hoca düşünmeden cevabı yapıştırmış:

— İkisi de kötü. Bence azizim, en güzeli palavrazim'dir!

ÇAY BİR

Ankara'da parlamenterler Meclis toplantısında konuşuyorlardı İzmir milletvekillerinden biri:

— Bizim Ecevit, dedi, son günlerde daha fazla çay içmeye başladı.

İzmir milletvekili Alev Coşkun:

— Aman, dedi, bunu Süleyman Demirel duymasın. Seçim yatırımı olarak, o çaylara da köprü kurmaya kalkar!

GARİ

Galkıncez ağalar bazan aç yatın,
Nalları gümüşten cavır kıratın,
Türkü çığır eğer, varsa takatın,
MC çoban sen, sürüsün gari.

Selâmet deyoru düşün öteyi,
Ahrete hazırlan secde et eyi,
Kıbleye çevirdik biz TRT'yi,
Tüm genel müdürler yörüsün gari.

Tosuncuklar sardı ovayı düzü,
Yitirdik güneşi, günü, gündüzü,
Yokluktan fakirin sarardı yüzü,
Meydanda köpekler ürüsün gari.

Kaba kuvvet okur ülkede ferman,
Çivili sopalar vermeyo aman,
Kimsenin dizinde kalmadı derman,
Melmeketi duman bürüsün gari.

B. E.

POLİTİK VE DRAMATİK FIKRALAR

BEŞE Mİ ÇIKTI?

Geçenlerde iktidar yanlısı bir gazete haberlerin en heyecanlısını vererek:

«MC hükûmete geçeli, yağmurlar yağmaya başadı gündüzlü geceli...» diyordu.

Kahvede haberi okuyan emekli, arkadaşına döndü:

— Hayrola? dedi. Koalisyon ortaklığı dörtten beşe mi çıktı? Bulutlar da hükûmete mi katıldılar? Doğa da Milliyetçi Cepheye mi girdi?

DOKUNUR

DP Lideri Ferruh Bozbeyli:

— Başım çok ağrıyor, dedi, âdeta çatayacak!

— Aspirin iç.

— İki tane yuttum. Faydası olmadı.

— O halde bir de Bayar yuvarla!

— Doktorlar fazla antibiyotik kullanmanın zararlı olduğunu söylüyorlar.

Haftanın filmi :

«KAÇ GÜNDÜR ORUÇUM, UFALA BENİ KOÇUM»

Büyük fedakârlıklarla ve eşsiz maskaralıklarla çevrilmiş, uğrunda nice çamlar devrilmiş sekse yönelik sükse filmi.

REJİSÖRÜ: Eski sauna masörü. Hasan Boynuzlu.

SENARYO: Fazlı Yaldızlı.

MÜZİK: Faik Eskikulağıkesik.

BAŞROLLERDE: Nazlı Kalça, Sâfi Salça.

FİGÜRANLAR: Yüksek Kaldırımdan, Abanozdan edilmiştir temin. Seyrederken komada kalacağınızdan olmalısınız emin. İnanmazsanız bir de edelim yemin.

Sansür çıkmadan, seyirci bu dalgadan bıkmadan vurgunu vuralım, kasaları dolduralım.

Kış ortasında seks filmi çekmeye kalktık. Çırılçıplak artistlerimiz nezle olacaklar baktık. Kesenin ağzını açtık. Kiraladık Çinili Hamamı. Orada çevrildi kordelâmızın tamamı.

En açık sahneler. En keskin naneler. Ateşli vücutlarda pişen kestaneler. Daha neler de neler. Rejisör işin gırgırında. Mercimekler fırında.

«Kaç gündür orucum, ufala beni koçum» filmini seyrederken bedeninizde kalmayacaktır kir. Sinemadan çık, banyoya gir!

KAZLAR YOLUNACAK, SUÇLULAR BULUNACAK!

Ne oldu kıt'a sahanlığı işi? Politikamızın aşçıbaşısı; sahanı; tencereyi... açarak pencereyi sokağa mı attı? Diğer sorunlarımız gibi o da mı yattı?

Hani denizin dibini tarayacaktık? Ege'de petrol arayacaktık? Bu konuda da mı yapacağız soğuk duş? Nedendir bu susuş? Şimdi daha önemli sorunlarla günlerimiz dolu. Silâhlı çatışmalar dururken, kim düşünecek pis kokulu petrolü?... Hem sonra efendim, politikacı akaryakıt aramaz ki... Gaz, benzin siyasilerin işine yaramaz ki...

Memlekette huzuru yere devirmişiz. Türkiye'yi küçük Amerika yapalım derken, Texas'a çevirmişiz.

Parti kodamanlarımızın ilokul öğrencilerinden kalmamıştır farkı. Çevirmektedirler aynı çarkı:

— Kim kırdı bu camı? Tetiği kim çekti, kim yaktı şu camı?

— Ahmet kırdı...

— Hayır öğretmenim, Mehmet'in işidir.

— Alpaslan pencerenin yanında duruyordu.

— Hayır, Süleyman elindeki taşla oynuyordu.

— Bülent'in dalgasıdır.

— Vallaha da bu Feyzi'nin şakasıdır.

Kavga, dövüş. Küfür, sövüş. Banka soygunu. Üniversitelerimiz sanki atış poligonu. Cinayet neredeyse sayılacak körebe oyunu. Olaylara verilmez oldu değer. Ölen hain, öldüren vatansever.

Gerçek mumlarını söndürdük. Yönetimi çocuk oyununa döndürdük. Öyle devam edip gitsin. Oyun yumurcakların yöntemiyle bitsin.

Yedi parti ilgilileri gelsinler bir araya:

— Eveleme, develeme, devekuşu kovalama... Anarşik olayları düzenleyen sen değilsin. Çekil kenara...

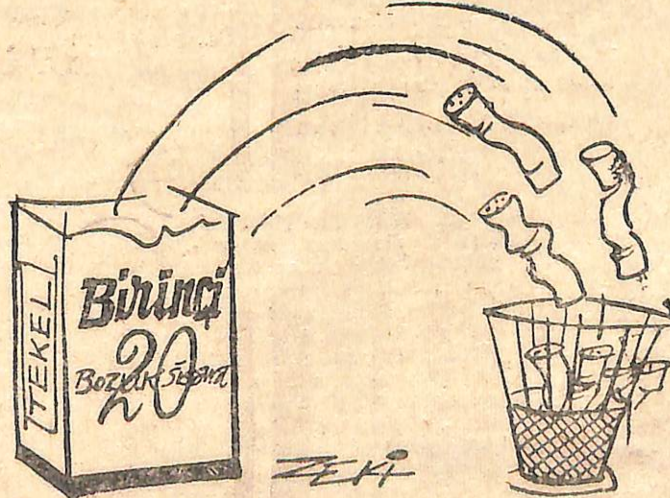
— Çengi çenber miski amber... Sen de kurtardın paçayı. Sıradan çık...

— Tazi, tuzi, berber kizi... Siyasî cinayetlerde parmağın yok. Sen de tüy.

En sona kalan suçludur. İşin kestirme yolu budur.

— Halk tipi sigaralar bozuk çıkıyor. —

— Allah rızası için, sağlam bir sigara!..

MEŞRUTİYET MARŞI

Çıktık açık alınla,
Bir yılda her savaştan.
Hamama girdik nalınla,
Yıkandık yeni baştan.
İmtiyazlı sınıfı,
Mangırlı bir kitleyiz.
Sandıktan çıktık ama,
Seçimlerle gitmeyiz.
Başta bütün dünyanın,
Bildiği genel başkan
Alâsı mobilyanın
Satamaz başka dükkân.
On yılda birkaç milyon,
Krediyi yarattık,
Biraz beklesin kamyon,
Son partiyi de sattık.
Örümcek ağla ördük,
Anayurdu dört yandan.
Hısım, akraba gördük,
Partili tuttuk candan.
Türküz meşrutiyetin,
Kesemiz tunç siperi.
Kalkınmaksa niyetin,
Öte durma, gel beri!

B. E.

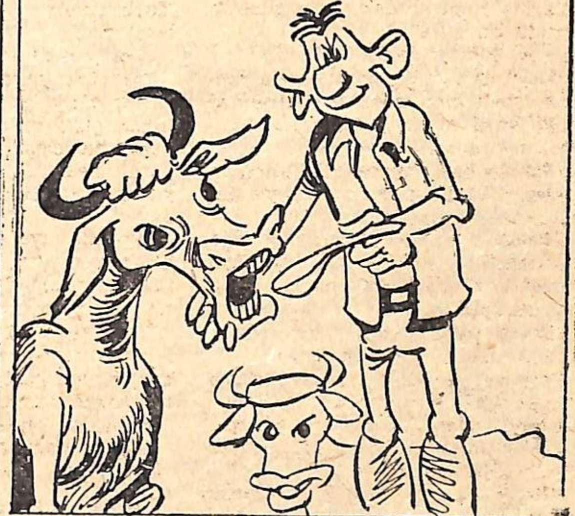
İBİŞ

Bir garibin Öyküsü

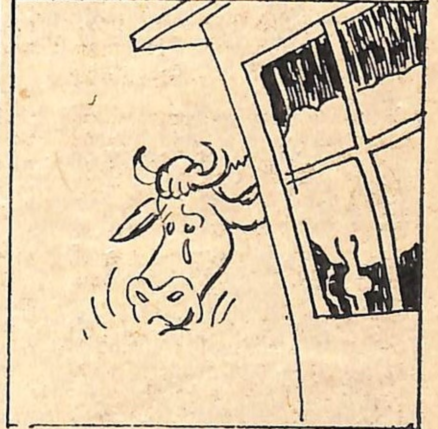
YAZAN·ÇİZEN
Aydın Aliustaoğlu

YOZYÜREK DESTANI

Sulhi DÖLEK

KARAKOLDA DEFİLE

BİR günlük kapıcılıktan sonra apartman sakinlerinin hışmına uğrayan Yozyürek, gece yarısı kendini sokakta buldu. Sırtında pijamalardan başka bir şey yoktu. Üstelik kar yağıyordu. Saçak altlarına, kapı aralıklarına sığınarak yürüdü bir süre.

«Hey, kimsin sen?»

Yozyürek uyurgezer numarası yapmak istedi ama, soğuktan titremesi buna engel oldu. «Ben mi?» dedi. «Dolaşıyordum.»

«Üşütüp hastalanacaksın. Ama sen çoktan üşütmüş olmalısın. Böyle dolaştığına göre...»

Dişlerinin takırdamasını güçlükle bastıran Yozyürek «Öyle mi?» diye konuştu. «Demek sen böyle dolaşmazdın sokakta?»

«Dolaşmazdım elbet,» dedi adam. «Ancak deliler böyle dolaşır.»

Yozyürek kendini adamın üstüne attı. Didişme kısa sürdü. Ortalık yatıştığında adam Yozyürek'in pijamalarını gitmişti. Onun giysileriyse Yozyürek'in sırtındaydı.

«Şimdi ne yapacaksın? Dolaşacak mısın, yoksa burada oturacak mısın?»

Beriki, Yozyürek'in anasını, babasını, tüm soyunu sopunu sıradan geçirdi. «Versene ulan giyeceklerimi!» diye noktaladı sözlerini.

Yozyürek aslında bayılmıyordu adamın giysilerine. Pantalon kısaydı. Pardesünün önü güçlükle kavuşuyordu. Daha kötüsü her şey sarmısak kokuyordu.

«Pis hırsız!» dedi adam, titreyen sesiyle. Yozyürek'in titreme nöbeti, pijamalarla birlikte ona geçmişti. «Sokak zorbası!»

«Kendin kaşındın,» dedi Yozyürek. «Umarım evin uzakta değildir.»

«Ne o?» diye sordu adam, ağlamaklı. «Evimi de mi soyacaksın?»

«Merak etme. O kadar kötü değilim ben.» Dönüp yürüdü. O yürüyor, adam peşinden geliyordu. «Ne o, kanın iyice kaynadı bana ha?»

«Boynun kopsun! Versene giyeceklerimi.»

«Bu kılıkla peşimden gelme. Fiyakamı bozuyorsun.»

«Giyeceklerimi vermezsen ölene dek peşinde dolaşırım.»

Durdu Yozyürek. Yumruklarını sıktı. «İyi öyleyse,» dedi. «Ölümün yaklaştı.»

Adam korkmadı bu kez. İki elle Yozyürek'in koluna sarıldı. Yozyürek silkinip duruyor, kolunu kurtaramıyordu.

«Bıraksana arkadaşım. Sülük gibi ne yapışıyorsun?»

«Bırakmam. Beşe kadar sayıp bağırmaya başlayacağım. Ya verirsin giysilerimi...»

«Bağır da gelip tımarhaneye götürsünler. Sırtında pijamalarla sokakta dolaşan, üstelik gelip geçenin koluna yapışan bir adam deli değilse nedir?»

«Görürüz,» dedi adam. «Bir...»

Yozyürek vurdu.

«İki...»

Yozyürek yine vurdu.

«Üç...»

Yozyürek yine kaldırdı boşta kalan elini. Bu kez vuracakken durdu. «Amma da düşkünmüşsün şu paçavralara ha!»

«Paçavra maçavra. Onlardan başka giyecek şeyim yok.»

Yozyürek'in içi acımayla doldu. «Peki,» dedi. «Aklıma bir çözüm yolu geldi. Yolumuza ilk çıkan adamı soyalım birlikte. Böylelikle ikimiz de kurtuluruz çıplaklıktan.»

«Yağma yok,» dedi adam. «Beni kandırıp kolunu kurtarmak istiyorsun.»

«İnanmıyorsan kolumu bırakma. Kurbanımızı yakaladığımız zaman bırakırsın!»

«Peki,» dedi adam. «Ama çabuk...»

Bir süre yürüdüler. Karşıdan gelen karaltıyı görünce, bir kapı aralığına gizlenip beklediler. Uzadıkça uzadı bekleyişleri. Bir türlü geçmiyordu bekledikleri önlerinden. Yozyürek dayanamayıp burnunu çıkardı.

«Sobe!» diye bağırdı karanlıkta bir ses. «Daha oraya girerken görmüştüm sizi.» Gelip önlerinde durdu. «Ne yapıyorsunuz?»

Yozyürek ve kader ortağı, kurbanlarının üstüne saldırdılar. Beriki iyice çekmişti kafayı. Alkol kokusu bütün sokağı sarmış gibiydi.

«Hey, ne oluyoruz?»

«Şşşt!» dedi Yozyürek. «Fazla gürültü etme. Herkesi uyandıracaksın.»

«Şşşt!» diye taklit ederek parmağını dudağına götürdü sarhoş. «İyi ama, paltomdan ne istiyorsunuz? Bu arkadaş neden pijamayla dolaşıyor?»

«Değişiklik olsun diye,» dedi Yozyürek. «Ceketini ver.»

«İyi ya,» diye peltek peltek konuştu sarhoş. «Ben oyunbozanlık etmem. Peki neden yapıyoruz bunu?»

Adamın düğmelerini çözmeyi sürdürdü Yozyürek. «Arkadaş pijamayla dolaşmaktan bıktı. Biraz da sen giyeceksin pijamaları.»

Silkindi sarhoş. «Ben oynamıyorum.»

«Başka çaren yok,» dedi pijamalı adam.

«Var,» dedi sarhoş. «Dinleyin beni.» Pantalonu ayağından çıkarılırken sürdürdü sözünü. «Ortada iki kişilik giyecek, üç de giydirilecek adam var, öyle değil mi?»

«Aşağı yukarı.»

«Ben derim ki, burada bekleyip bir kişi daha yakalayalım. Onu da soyalım. O zaman üç kişilik giysi olur elimizde.»

«Ama giyinmesi gerekenlerin sayısı dörde çıkmış olur.»

«Doğru,» dedi sarhoş. «Bu benim aklıma gelmemişti. Yine de yapalım dediğimi. Üç kişiye yeten giysiler biraz uğraşınca dört kişiye de yeter.»

«Adamın hakkı var,» dedi Yozyürek.

Pijamalı adamsa giysilerini geri alabilmek için her şeye razıydı. Az sonra yeni kurbanları çıkageldi. Yozyürek'le pijamalı adam yeni geleni yere yıkıp soyarlarken, sarhoş da şaşkın adama durumu açıklamaya çalışıyordu.

«Bana ne ulan? Bıraksanıza beni!»

«Az kaldı.»

«Sonra efendim, dördümüz de iyi kötü giyinmiş olacağız,» dedi sarhoş.

«Bırakın beni,» dedi yerde debelenen adam. Don-gömlek kalmıştı.

«Şimdi,» dedi sarhoş, «elimizdeki her şeyi ortaya koyup kardeş payı yapalım.» Yozyürek'e baktı. «Siz de soyununuz bey kardeşim.»

Yozyürek, sarhoşun kafasının en az kendisininki kadar çalıştığına inanmaya başlıyordu. Sonunda sırtındaki sarmısak kokulu paçavralardan kurtulacak, yığının içinden en iyilerini seçip sırtına giyecekti.

Pijamalar da kümeye katılıp dördü birden iç çamaşırlarıyla kaldığında, ustaca bir atılışla bütün giyecekleri kucaklayıverdi sarhoş. Dönüp deli gibi koşmaya başladı. Ötekiler de peşinden atıldılar, kısa bir şaşkınlıktan sonra.

Böylece koşarak anayola çıktıklarında düdükler öttü, çevrelerini bir kaç polis aldı. Az sonra karakoldaydılar. Flâşlar çakıp duruyordu.

«Nedir bu?» diye sordu nöbetçi komiser yardımcısı.

«Hiç sorma komiserim,» dedi Yozyürek.

Giysilerin ceplerinden çıkan ıvır zıvır, asıl suçlunun Yozyürek olduğunu ortaya koydu. Öteki üçü biraz haşlandıktan sonra salıverildiler. Yozyürek içeri alındı ama, yakınmıyordu. Bu havada pijamayla sokakta dolaşmayacaktı ya.

Ertesi gün bütün gazetelerde dört yarı çıplak adamın resimleri vardı. Ama resimlerin altındaki yazılar değişik değişikti.

«Dün gece bir genelev daha basıldı,» diyordu biri.

Bir başkası, karakollardaki garip partilere dikkati çekiyordu.

Yine başka bir gazete; solcuların iyice azdığından, çıplak vatandaşların sokaklarda kovalandığından dem vuruyordu.

«DÖRT AZGIN DELİ YAKALANDI» diye manşet atmıştı bir dördüncüsü.

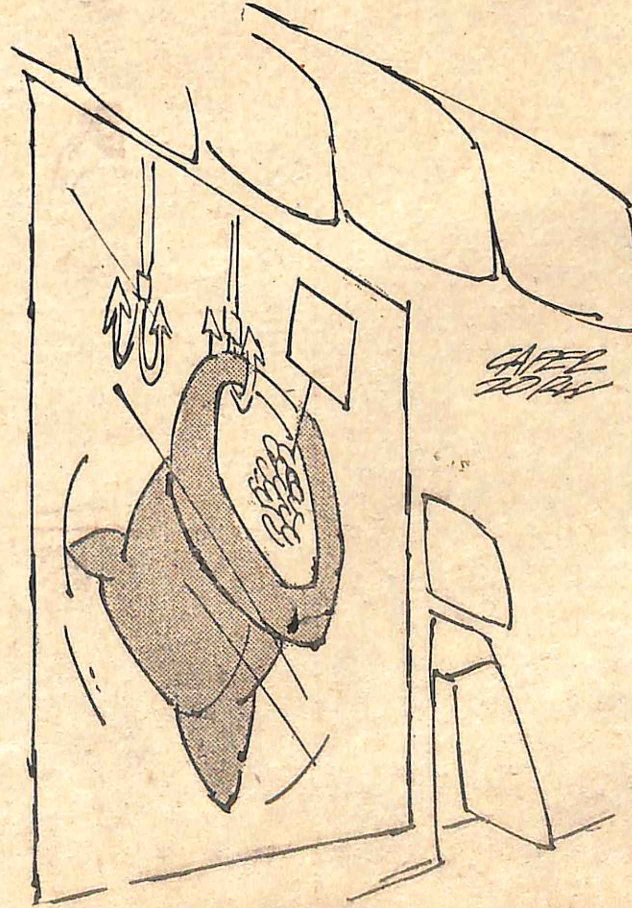
Sadece bir gazete Yozyürek'in hakkını vermişti:

«Yozyürek adında başarılı bir reklâmcı, çamaşır reklâmı uğruna hapse girmeyi göze aldı.»

Ertesi gün, birçok işadamı Yozyürek'in —daha doğrusu nezarethanenin— kapısını aşındırmaya başladı.

Sulhi DÖLEK

— Kuru fasulye, etin yerini tutuyormuş. —

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8-10, Daire: 3, İstanbul
Telefon : 22 18 11

İLAN FİYATI : Kapak içi santimi 60 lira, iç sayfalar 65 lira.
Fiyatı : 250 kuruş.

ABONE FİYATLARI: Yurt içi yıllığı 125.— TL. Altı aylığı 62.50 TL. Yurt dışı yıllığı 250.— TL. Altı aylığı 125.— TL.

Dünya Karikatürleri

BU HAFTA SAYFAMIZA KAR YAĞDI SEVGİLİ OKURLAR. GELİN ERİMEDEN HEMEN İZLEYELİM!..

- BİR SAYFAYI OKUDUKTAN SONRA ONUNLA ISINIYORUM!

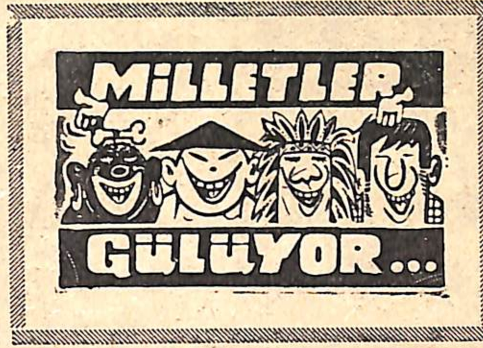

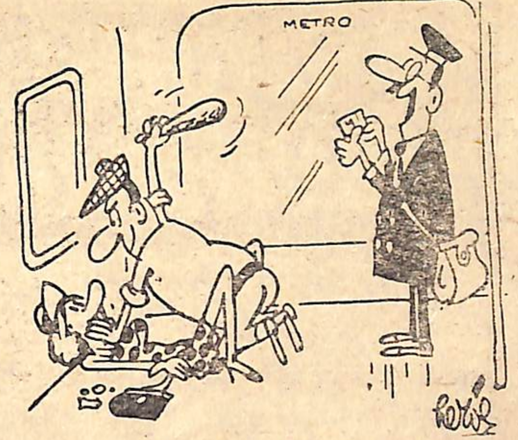

Yazısız

— Sizi, birinci mevkide ikinci mevki biletle seyahat ettiğiniz için tutukluyorum!..

Yıldızın arkadaşı

Genç bir yıldızla röportaj yapan gazeteci sordu:
— Jean Jacques Rousseau'yu sever misiniz?
Genç yıldız dudak büktü:
— Böylesine saygısız sorulara cevap vermeyeceğim.
Ve biraz düşündükten sonra ekledi:
— Ama, sadece iyi iki arkadaş olduğumuzu gazetenize yazabilirsiniz.

Yazısız

Liz sevdası

Bir genç, ruh doktoruna gitmişti:
— Aman doktor, dedi, evimin her yerine, yerlere Liz'in resimlerini yaydım...
— Bu normal bir şey değil, diye doktor başını salladı.
— Evet, bu yüzden hep yüzüstü uyumak zorunda kalıyorum.

Striptiz artisti

İki kabuklu sümüklüböcek, önlerinden bir kabuksuz sümüklüböceğin geçtiğini görünce, birbirine dönerek:
— Muhakkak bu bir striptis artistidir, dediler.

Meraklı

Adam, posta kutusunda bulduğu mektubu açmaya hazırlanıyordu. O sırada mutfaktan çıkan karısı:
— Mektup mu aldın? diye sordu.
— Evet.
— Kimden?
— Niye sordun?
— Aman sen de, ne kadar da meraklısın!

Pokerci köpek

Bir bahçede, delikanlının biri köpeğini karşısına almış, poker oynuyordu. Bunu gören birisi yanlarına gelerek hayretle onları izledi ve:
— Şaşılacak şey, dedi. Köpeğiniz sizden iyi oynuyor...
— Hiç de değil, diye delikanlı cevap verdi. Eline ne zaman iyi bir kâğıt gelse kuyruğunu sallıyor.

Kötü durum

Antoine'ın karısı hastalanmış, bir süredir hastanede kalıyordu. Ona sokakta rastlayan bir arkadaşı sordu:
— Karının durumu nasıl?
— Sorma, berbat.
— Ya demek o kadar kötü durumu!
— Evet, iyileşti, yarın eve dönüyor.

Pratik kadın

Genç kadın kocasına anlatıyordu:
— Bak şekerim, bu ay ve gelecek ay buzdolabının ve çamaşır makinesinin taksitini ödemezsek rahatça yeni televizyon alıp ilk taksitini ödeyebiliriz. Ne kadar hoş ve kolay değil mi?

Temizlik düşmanı

Pis bir delikanlıydı ve pis kokardı. Bir gün arkadaşı:
— Niçin yıkanmıyorsun, yıkan da kurtul şu kirlerden birader!... diye çıkıştı.
Delikanlı cevap verdi:
— Fakat, ben her gün banyo yaparım...
— Öyleyse, suyunu değiştir.

Fettan kız

İki kadın konuşuyorlardı:
— Simon'u tanıyor musun?
— Evet tanıyorum.
— Sana göre, ne çeşit bir kızdır?
— Sevimli, nazik, tatlı, yumuşak başlı ve son derece mahçup bir kızdır. Hâsılı, kocamla on dakika bile yalnız bırakılmayacak cinstan bir kız.

Zamane çocuğu

Anne, bir bibek bekliyordu. Küçük oğluna:
— Yakında bir kardeşin olacak, dedi. Onun sarışın mı, yoksa esmer mi olmasını istersin?
— Onun bir zenci olmasını isterim.
— Tuhaf şey! Neden?
— Babamın ne hale geleceğini görmek için.

Sıra ile

Tufan sona ermiş, büyük bir ustalıkla gemisini bir dağın tepesindeki kayalara oturtmasını sağlayan Nuh kapakları açarak aldığı hayvanları salmaya başlamıştı. Çıkma sırası kendine gelen fil, bir ara öfkeyle geriye dönerek arkasındaki sineğe:
— Yavaş ol arkadaş, dedi. Sıra kapmak için beni itip tekmelemeye utanmıyor musun? Ya düşüp bir yerimi kırarsam?...

Yazısız

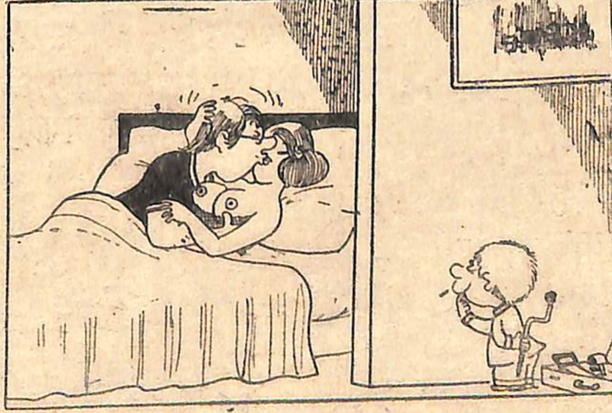
Diktatör

Şaşaalı günlerinin birinde Mussolini, sinemaya gitmişti. Bir ara resmi, beyaz perdede belirince, bütün seyirciler ayağa kalktılar. Ama o kıpırdamadı. Sinema sahibi yanına sokularak kulağına fısıldadı:
— Ben de sizinle beraberim, ama ayağa kalksanız daha emniyette olursunuz.

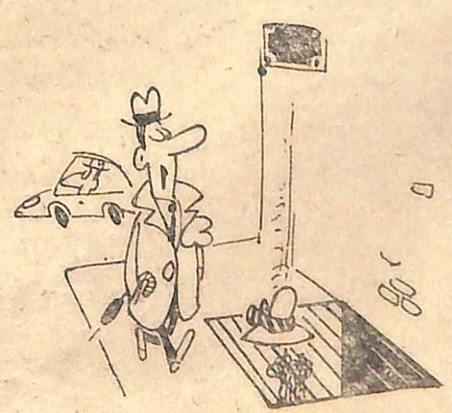
Birinci kat!

Gece kapkaranlık ve sokak ıssızdı. Çok sarhoş bir adam, cebinden anahtarını çıkarmış, bir gece lâmbasının direğine onu sokmaya çalışıyordu. O sırada bir polis yoldan geçerken onu gördü. Alaycı bir tavırla:
— Ne yapmaya çalışıyorsunuz? dedi. Görmüyor musun, kimseler yok.
— Var dostum var. Baksana birinci katta ışık var.

— Yeğenime ne iyi ettim de bir marangozculuk takımı satın aldım, o günden beri bizi rahat bırakıyor!..

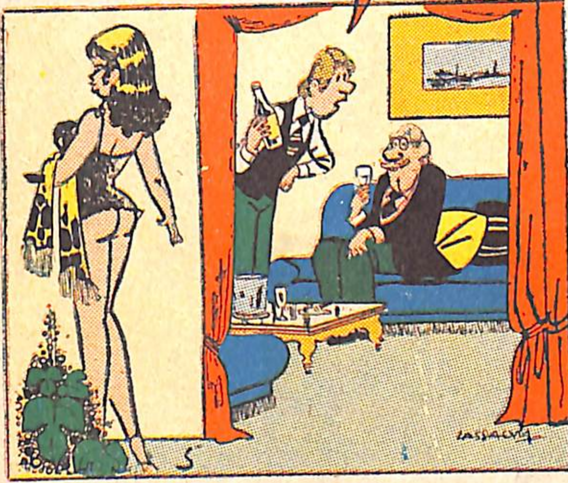

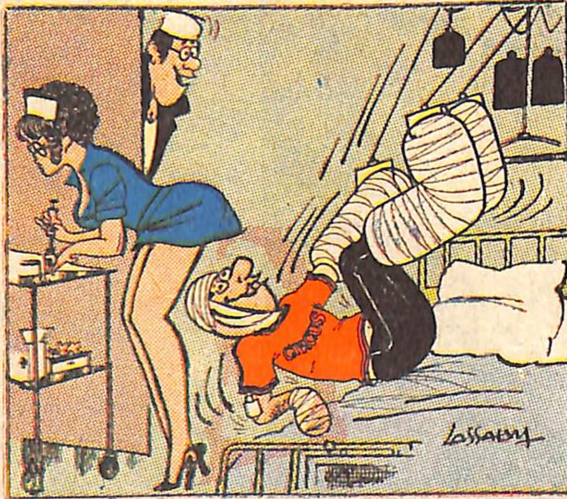
— Sana, artık zayıflama rejimi yapma demiştim!..

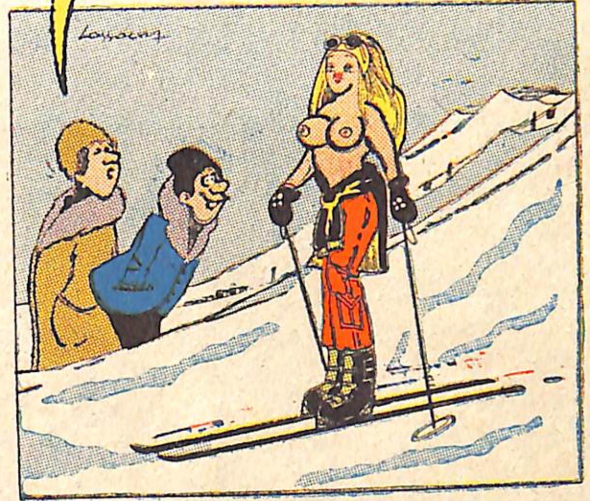

(Basın: 60053 - A . 20135 — 12)

Akbaba

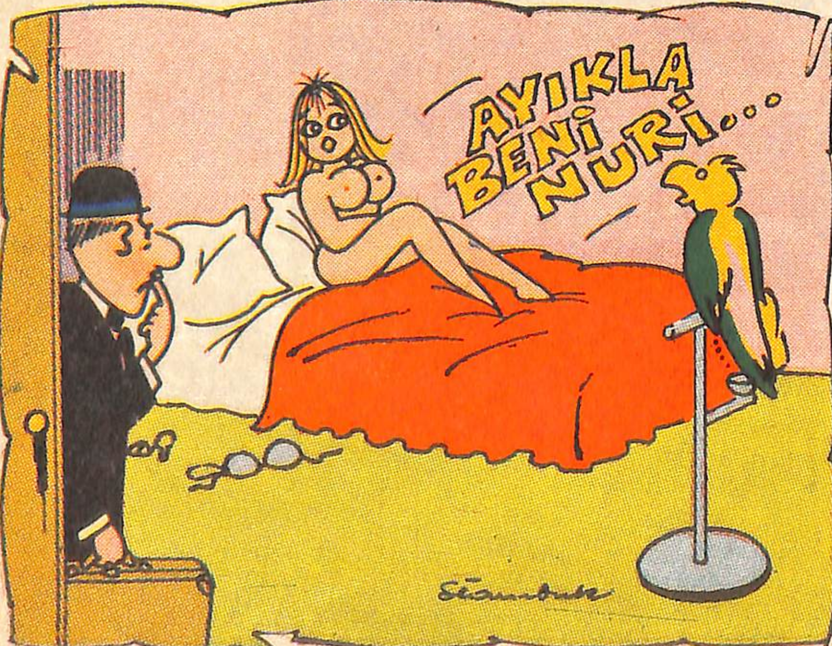

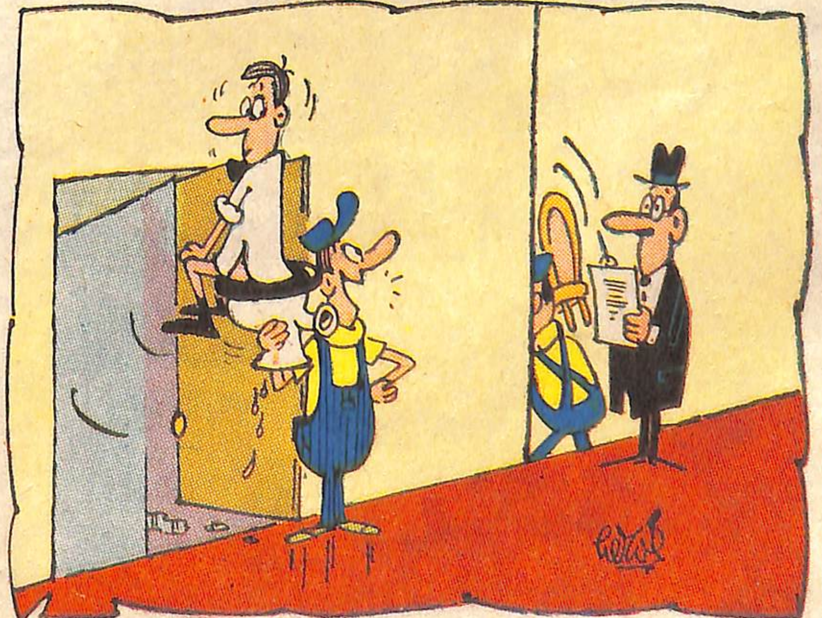

GÜZELE BAKMAK SEVAPTIR.. SARKINTILIK GÜNAHTIR!

- BİZİM PAPAĞAN YİNE YENİ KELİMELER ÖĞRENMİŞ!..

- BU ŞEYİ DE HACİZ EDECEK MİYİZ REİS?